

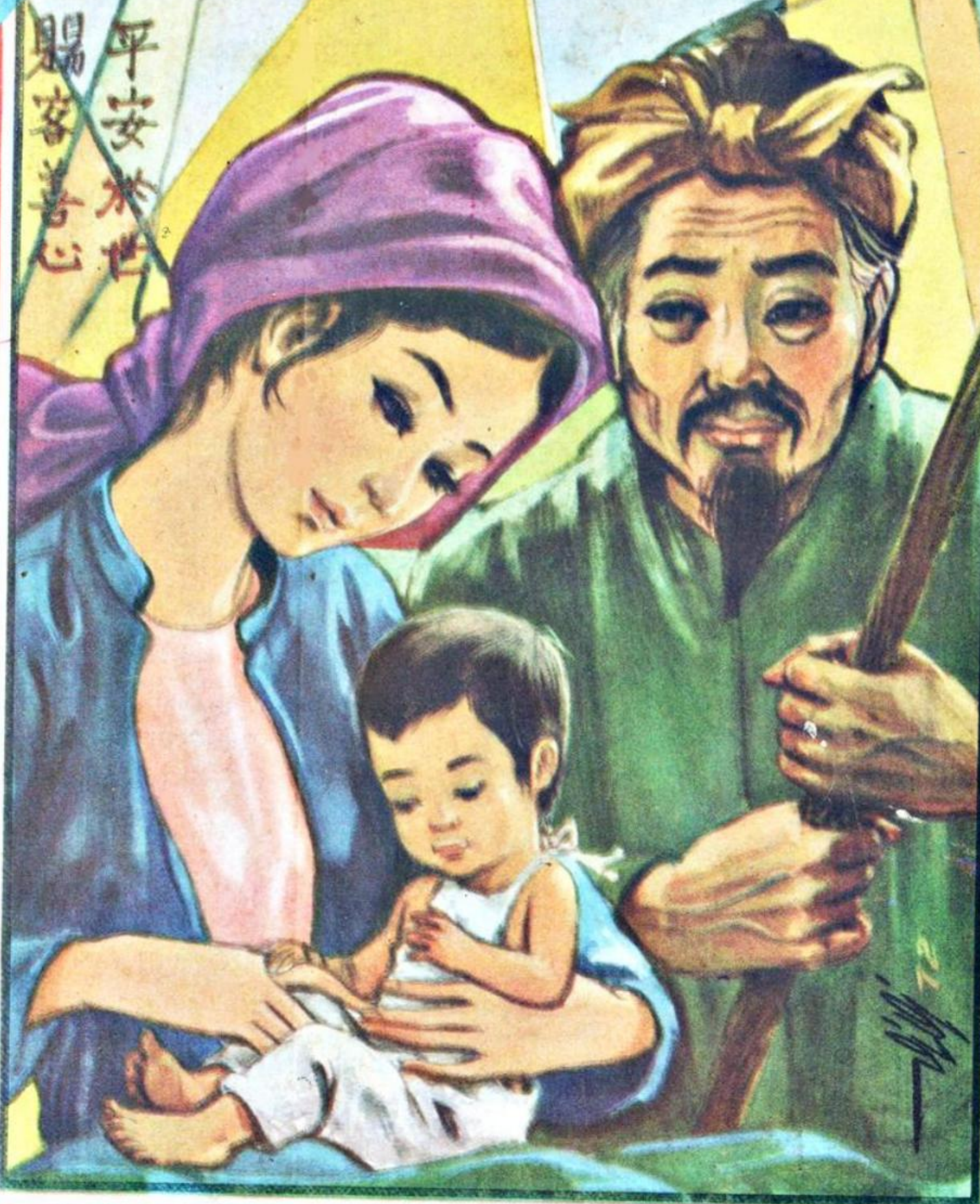
ĐẶC-BIỆT GIẢNG-SINH

Số 191

TRƯỜNG A

平安於世
賜客善心

tuổi hoa

VUI — TRẺ — ĐẸP — XÂY DỰNG

NĂM THỨ XI
BỘ MỚI • SỐ 191
NGÀY 15 - 12 - 1972

CHỦ-NHIỆM, CHỦ-BÚT :
CHÂN-TÍN

THƯ-KÝ TÒA-SOẠN :
HÀ-TĨNH

QUẢN-LÝ :
VÕ-VĂN-HỮU

BÌA, MINH-HỌA :
VI-VI

TUỔI HOA

Bán nguyệt-san giải trí và
giáo-dục Thiếu-nhi xuất-
bản vào ngày 1 và 15
mỗi tháng

Giá một năm 900đ. Miền
Trung và C. Nguyên 1000đ
Giá ủng hộ 1200đ trở lên.

Bưu phiếu, Chi phiếu
xin đề :

Quản - lý VÕ-VĂN-HỮU

Bài vở gửi : HÀ - TĨNH

Tòa Soạn : 38 Kỳ Đồng
SAIGON-3 — Đ.T. 99.034

● Mua báo dài hạn xin
trả tiền trước. Nếu thay
địa chỉ mới xin vui
lòng cho biết địa chỉ cũ.

Đọc trang số này :

Phía sau nhà thờ KIM HÀI 3

Đêm Thánh (thơ) H. NGÂU 12

Đêm Giáng Sinh (thơ)
HOÀNG THỊ PHƯƠNG THÚY 12

Về vùng thán tiên BẠCH HẠC 13

Chiêm bao — Vu vơ (thơ)
TÔN NỮ QUỲNH TRÂM 18

Cho đầy đặn hôm mai (thơ)
TRẦN HUY SAO 18

Trang Tóc Dài
HỒNG HẠNH — NT MỸ THANH 19

Tí và Ty (tranh vui) HƯƠNG DƯƠNG 22

Vườn thơ Tuổi Hoa NGUYỄN LY 24

Giấc mơ của Walt Disney (tranh)
HƯƠNG DƯƠNG 27

Đêm vô cùng CAM LI NTMT 34

Cụ già Noel (thơ) LÊ THANH BÌNH 36

Tôi làm bánh HỒNG QUÂN 42

Cơn sóng định mệnh
TRƯỜNG ĐỨC MINH VĂN 46

Dzíc Dzắc HÀ TĨNH — TRANG VY 54

Khu vườn hạnh phúc NGUYỄN THÁI HẢI 55

Tranh bìa : Bàng an dưới thế cho người
thiện tâm của Vi Vi

Phía sau nhà thờ

□ KIM HÀI □

MỘT

Tuấn ngồi bó gối trên tấm nệm rơm đặt ở góc gác chuông, nôi cao lên đến cạnh bờ thứ nhất của thanh gỗ ngang chống đỡ. Rơm lún đến tận thắt lưng, cửa vào da chân nhột nhột, ngứa ngáy. Nhưng Tuấn vẫn không rời chỗ của mình. Đây là nơi tốt nhất để Tuấn có thể đưa tầm mắt vượt khỏi bức rào dây bịt chề hoang,

trông vời tận mút con đường dẫn đến quán chú Ba, sát chợ, để thấy được bóng dáng của thằng Ty, thằng bạn mà Tuấn đang ngóng đợi đến mỗi mơn.

— Quái, thằng này sao mãi chưa đến. Đã hẹn rồi mà còn quên. Lần này mà tới trễ ông nhét cả đồng rơm vào mồm cho xem.

Tuấn đứng dậy, nhún chân trên đồng rơm khô, trèo đến nửa vòm gác chuông, vắt vẻo trên mấy thanh gỗ ngang màu đen nhốm nháp vì mưa suốt mấy tháng qua. Gió lạnh đập vào lưng và ngực làm Tuấn suýt soa luôn miệng. Vẫn không thấy dáng thằng Ty đâu cả. Chỉ vài bà đi chợ muộn tât tã trên đường về. Tuấn lại leo xuống ngồi phịch trên đồng rơm xót. Để giết thì giờ, Tuấn thả người nằm dài, hai chân giải xuôi xuống bờ rơm, rồi mắt ngắm nghía ngôi sao thiêng màu xanh và trắng vĩ đại sừng sững trên nóc nhà thờ. Mấy cái đuôi dài kéo thông xuống tận bờ rào trước cổng nhà thờ vạch một đường hình cong trông lạ mắt.

Chả còn mấy hôm nữa là đến ngày Sinh Nhật rồi. Đi nhà nào Tuấn cũng nhìn thấy ngôi sao năm cánh làm bằng giấy đủ màu trịnh trọng nằm ngay trước cổng. Và xuyên qua những cánh cửa sổ mở rộng, Tuấn còn nhìn thấy những máng cỏ bằng đá hoặc giấy nhàu tó vôi, nhỏ có, lớn có tùy thuộc vào gia cảnh từng nhà.

Nhưng tất cả những điều đó không làm Tuấn thấy thích thú nhiều ngoại trừ hôm ngồi tần mẩn suốt tuần lễ để đắp máng cỏ, hang đá và ngày hoàn thành đứng xoa tay nhìn công trình của mình

đẹp dễ mỹ mãn. Bây giờ thì mặc cho lũ em ở nhà xun xoe, kéo bạn bè về ngắm nghĩa, Tuấn chỉ nghĩ đến mấy ngày nghỉ lễ sắp tới và kiếm một trò chơi nào tuyệt thích cho bỏ cả tháng trời thì cứ đệ nhất lục cá nguyệt.

—..... Kinh mừng Maria đầy ơn phước...

Tiếng đọc kinh chiều râm ran ở bên trong nhà thờ. Tuấn nhồm dậy, nhón người nhia vào. Chỉ có mấy cụ già là đến sớm nhất. Nhưng cũng đâu có muộn, chỉ vì trời lạnh quá đó thôi. Mà quái sao thằng Ty đến trễ quá thế này, Tuấn bực mình. Vươn tay nắm lấy sợi giây chuông gõ lưng giật giật. Tiếng chuông đồ hồi khua động hơi lạnh, ròn rã reo vui như không biết gì đến cái giật hơi mạnh tay của Tuấn.

— Tuấn, Tuấn, tao đây nè.

Tuấn thả lỏng giây chuông. Cái giây còn dả giật quăng phớt vào đầu Tuấn đau điếng. Tuấn tức mình, nạt thằng Ty :

— Mày đi gì mà như bà già 100 tuổi vậy, chờ muốn chết. Ngó bộ mày đợi đến khi nào trời tối mịt, đi lễ luôn, ngủ luôn.

Thằng Ty nhe hàm răng bị siết ăn đen kịt cả hàm trên cười trừ. Tuấn còn giận nên ngả người nằm trên đồng rơm không thèm dậy. Thằng Ty chạy tới phân trần :

— Tao tới nhà thờ sớm lắm mà.

— Bây giờ mà sớm.

— Không phải, tao nói thật, tao tới từ hồi chưa có chuông nhất cơ. Nhưng lại đi với má tao nên không có cách gì ra đây hết.

Tao đi xưng tội đề Nô-En rước lễ.

Tuấn bật dậy như cái lò xo, tay vỗ đùi đánh đét một cái :

— Chết chữa má tao cũng dặn tao phải đi xưng tội, vậy mà tao quên mất. Cha còn...

Thằng Ty nhanh nhẩu :

— Chạy lẹ vô đi tao chờ đây. Còn mấy người thôi. Sắp lễ rồi.

Chỉ một loáng sau, thằng Tuấn đã trở ra, miệng cười hớn hờ :

— Cha làm hang đá đẹp quá mi há ?

— Ừa, cả nhà xư làm chứ đâu phải mình cha.

Hai đứa lại trở ra ngồi dưới nệm rơm. Tuấn hỏi Ty :

— Mày nói mình tổ chức chơi cái gì đây ?

— Chơi gì thì chơi, nhưng đừng chơi cái kiểu như năm ngoái, cha đuổi tội mình chạy muốn bỏ hơi tai. Lại còn về nhà bị đòn mẹ toi nữa.

— Nhưng thích quá.

Ty cười :

— Ừ thì thích, nhưng bị đòn đau lắm.

Hai đứa moi óc vẫn chưa tìm được một trò chơi gì hấp dẫn. Một trò chơi phải làm ngạc nhiên tội bạn và người lớn xôn xao. Thế mới vui, bởi vì đó là sự kết hợp của hai đứa trẻ rần rần nhất làng.

HAI

Cả Thọt canh chừng hai thằng bé từ hồi chuông hai đến giờ. Hai thằng nhóc này mà ngồi lại với nhau là sẽ có chuyện. Mà lại là chuyện lớn chứ chơi sao. Cả Thọt nhớ hồi Giáng Sinh năm ngoái, hai

ông nhóc này đã làm cho cả nhà thờ phải nhốn nháo cả lên — Cha xứ cũng phải chạy ra dọa nạt, la mắng. Và chính Cả Thọt đã xách gậy đuổi chúng chạy có cờ. Rồi ngày hôm sau chính Cả Thọt đích thân đến mách với ba má chúng.

Suốt năm, chúng đã làm phiền Cả Thọt không biết bao nhiêu lần. Cả Thọt vâng lệnh Cha trông nom nhà thờ — Mà tụi nhóc thì lại cứ chọn nhà thờ, làm nơi chơi đùa, phá phách. Cả Thọt tự phong cho mình cái nhiệm vụ tuyệt đối là giữ gìn nhà thờ đủ cách. Đối với Cả Thọt, đâu có chức vụ nào cao quý hơn nữa. Bởi Cả Thọt, bị thọt một chân lại nghèo mạt, tứ cố vô thân, tính tình bất thường, hay giận dữ và rượu chè. Người làng cho là Cả Thọt hơi khùng, nhưng Cả Thọt thì thấy mình phong nhã lắm. Chỉ khi nào lũ trẻ đụng đến cái nhiệm vụ mà Cả Thọt được Cha xứ trao giữ, Cả Thọt mới nổi nóng lên thôi, nhưng với Cả Thọt thì đó là sự nổi giận đúng đắn và cần thiết.

Riêng đối với lũ trẻ, Cả Thọt là một cơn ác mộng, là vật ngăn trở các cuộc vui chơi hồn nhiên tuổi nhỏ của chúng. Đánh đu trên mấy thanh ngang của gác chuông nào đã sao. Lấy trộm mấy đồng bạc

cho kẻ khó nào có nhiều nhận gì. Ấy mà Cả Thọt đã dùng cả hèo gậy để xử dụng với mấy đứa phạm tội. Nhưng lũ trẻ sợ gậy thì ít, nhưng sợ gương mặt của Cả Thọt thì nhiều, khi giận, gương mặt ấy xấu xí kỳ lạ, nó nhăn nhéo, đỏ gay, mắt toàn trông trắng, miệng sùi bọt run rẩy với hai gò má giật liên hồi. Đã vậy, Cả Thọt lại còn có cả cái thông minh của một đứa trẻ láu lỉnh, hoang tàng. Không có một âm mưu nào toàn vẹn trước sự hiện diện của Cả Thọt. Cả Thọt khám phá ra chúng và lũ trẻ không cách gì có thể chạy thoát được tầm mắt Cả Thọt.

Cha xứ yêu Cả Thọt lắm, và Cha sẽ tin yêu nhiều nữa nếu Cả Thọt không say sưa rượu chè. Cha vẫn thường nói với người làng là nếu không có Cả Thọt, nhà thờ sẽ không được ai chăm nom chu đáo bằng. Mặc dù các cụ già tỏ vẻ bất bình ghê lắm vì lời đề cao của Cha. Với các cụ và dân làng, Cả Thọt chỉ là một kẻ hạ tiện, khùng khùng, nhưng nói cho cùng, Cả Thọt cũng đáng công. Riêng Cả Thọt, khi biết chuyện lại càng dương dương hơn nữa. Đôi lúc, Cả Thọt còn lớn tiếng phê bình cả chị Bếp và chú thư ký của Cha xứ vì một món ăn không được Cha chiếu cố hoặc một tờ thông cáo thiếu sót.

Mùa Giáng Sinh năm nay, Cả Thọt đã ra công dán những sợi tua dài thướt của ngôi sao dẫn lộ, và đắp cổ vào hang đá to lớn trong góc trái nhà thờ. Càng gần Giáng Sinh, Cả Thọt càng hồi hộp. Lũ con nít thì đông — Có thể chúng sẽ làm đứt tua hoặc phá phách máng cổ trước khi lễ chính đến.

Mấy ngày nay, Cả Thọt rình rọ như một chú thợ săn. Cả Thọt hiện diện ở khắp nơi, từ ngoài sân, sau bếp, bên cánh cửa nhà thờ — Không đứa trẻ nào có thể làm bậy trước cặp mắt đe dọa của Cả Thọt. Và hằng đêm, khi làng đã ngủ yên, cánh cửa phòng cha xứ khép lại. Cả Thọt ngồi một mình ở cửa nhà thờ lặng nhìn mấy cái tua màu phần phật trong gió lạnh, rục rờ dưới ánh đèn — Sau đó, Cả Thọt đến trước hang đá, cúi sát mặt rờ rẫm lớp cỏ mát mịn, sửa lại thế đứng của chú trư con bên này, hình 3 vua bên kia và mỉm cười kính cẩn với Chúa Hải Đồng, trong niềm hãnh diện vô biên như một chiến sĩ thành công trở về.

Chiều hôm nay, Cả Thọt giật mình khi thấy hai thằng nhóc Tuấn và Ty ngồi bên nhau bàn tán. Cả hai là thủ phạm của mùa Nô-En năm ngoái. Năm nay, chúng lại âm mưu gì đây ?

Cả Thọt cố chồm người ra khỏi cửa sổ để nghe cho rõ, nhưng tiếng đọc kinh râm ran to hơn tiếng xầm xì của hai đứa nhỏ. Men rượu hồi chiều bốc lên khoe mát. Cả Thọt lăm bằm :

— Để xem tụi mày tính toán gì đây. Chúa ơi, nếu nó mà phá mấy cái tua. Tao vẫn cố tụi bây từ đằng trước ra đằng sau.

Tuấn và Ty vẫn đang say sưa phô diễn cho nhau ý của mình. Vừa nói, chúng vừa đá chân cho những cọng rơm bay tung toé chả mấy chốc đồng rơm lùn mủn khắp vùng sân quanh đó, vương lên cả mấy bậc gỗ của gác chuông.

Cả hai chỉ ý thức được sự tai hại của trò chơi vô ý thức đó khi hai cái đầu trụi tóc bị một sức xô

thật mạnh đánh vào nhau tóe lửa. Dù đau điếng có thể ngất đi được, Tuấn và Ty vẫn còn phân biệt được giọng nói của Cả Thọt và gương mặt nhăn nhiu của Cả Thọt.

— Ông bắt quả tang chúng mày muốn phá bình lễ nhà. Rơm khô của Cha xứ mà hai ông mãnh định phá à. Lại còn vứt bừa ra sân thế kia. Ai dọn dẹp hả ?

Ty buột kêu lên một tiếng tai hại :

— Chết cha, lão Cả Thọt.

Cả Thọt. A, chúng dám báng bô người đứng đắn đấy. Tiện tay Cả Thọt xô mạnh một lần nữa hai cái đầu chạm nhau choáng váng.

Đau quá, Ty đã bắt đầu meo máo. Hai giọt nước mắt long lanh. Tuấn cũng không hơn gì. Nhưng cái sợ còn lướt thắng cái đau, lợi dụng lúc Cả Thọt còn lăm bằm trong cổ họng, Tuấn hất chân đạp vào chân Cả Thọt. Đôi chân tật nguyên lão đảo. Và cả hai đứa đều dằng đầu vọt lên bỏ chạy biến dạng. Cả Thọt nhoài người theo, song hai đứa trẻ nhanh còn hơn hai con sóc. Lão tức mình lớn tiếng rủa xả.

— Cái gì vậy lão Cả ?

Cả Thọt quay nhìn người hỏi, nhưng không trả lời mà phun nước bọt phì phì :

— Chúa đày tụi quỷ đó xuống hỏa ngục cho rồi.

Tiếng chuông báo hiệu giờ lễ bắt đầu người hỏi chạy đi vội vã. Cả Thọt cũng nghiêm trang lăm bằm đọc kinh. Chỉ còn nét mặt giận dữ vẫn còn nguyên vẹn trên khuôn mặt Cả Thọt. Lão đọc kinh cầu Chúa tha tội cho tụi trẻ nghịch ngợm. Đồng thời một góc nào đó

trong tâm trí, lão định cách túm cổ tui nhỏ một phen để trừng trị chúng đích đáng hơn.

BA

Đưa tay xoa xoa một bên đầu, Tuấn nhìn về phía nhà thờ dậm chân tức giận. Thằng Ty ngồi chủ hụ một đống. Chuyện này mà tui thằng Nam, thằng Bình biết được thì còn gì là danh tiếng của hai đứa. Ngày mai, đi học, thế nào cũng có đứa học lại tui thằng Nam cho mà xem. Càng nghĩ càng tức, càng ghét. Ty bật la to :

— Lão Cả Thọt dữ như con cạp thọt. Tao nói má tao Nô En này không cho lão tiền cho mà xem.

Tuấn thêm vào :

— Tao muốn bứt mấy cái đuôi sao của lão quá.

Ty nhăn mặt :

— Lão mách với cha xứ thì như đòn.

— Uồng công tao giật cho lão hai hồi chuông chiều. Biết vậy, tao để lão giật cho sưng tay. Mà tại mày đó. Hẹn cứ đến trễ.

— Tại mày tung rơm chó.

— Chưa có trò chơi nào thì lại bị bê đầu.

Thằng Ty lại đưa tay xoa đầu. Chỗ cụng sưng lên một cục lớn gần bằng quả trứng gà. « Mối thù » vì vậy càng lớn. Ty đưa ý kiến :

— Minh qua nhà thằng Bình với thằng Nam xem có kế nào không.

Tuấn dầy này :

— Qua nhà tui nó để nó cười thối óc à.

Ty dùng dính một chút rồi cả quyết :

— Minh cứ kể tui nó nghe. Thằng

Bình cũng bị lão Cả thấy cho một gậy lên lưng rồi chờ bộ không sao. Tao muốn kiếm cách phá lão Cả Thọt chơi.

Suy nghĩ một hồi Tuấn cặp tay Ty, hai đứa chạy lúp xúp, trên con đường làng đã nhòe nhạt bóng tối. Gió rung rinh mấy bụi cây đại đưa hơi lạnh buốt.

BỐN

Ánh nắng cuối cùng trong ngày vừa tắt, thì khắp các ngõ làng đều sáng lên một lượt với những ánh nến cháy đỏ trong những chiếc lồng đèn màu sắc. Hình tượng Chúa Hải Đồng nằm trong máng cổ được tô vẽ lên hai mặt tròn của đèn ban ngày trông vụng về làm sao, nhưng dưới ánh đèn, nét vẽ đều đặn linh động theo cơn gió nhẹ đưa.

Từng nhà, từng nhà, hang đá rực rỡ, vẻ rực rỡ huyền diệu lạ thường bên mấy ngọn nến trắng lung linh — Trẻ con reo vui và người lớn xôn xao chờ đợi giờ phút kỷ niệm biến cố xa xưa trọng đại nhất trong đời sống Công Giáo.

Nhưng có lẽ rực rỡ nhất, náo nhiệt nhất, xôn xao nhất, phải là ở nhà thờ. Nơi đây ngôi sao thiêng thấp sáng trông thật cao, thật xa như gần với ngôi sao hôm đang nằm chênh vênh ở vòm trời. Dọc theo mấy tua đuôi rải dài là những chiếc đèn lồng cao thấp sáng tạo nên một chuỗi dài ánh sáng, biến đổi hẳn bộ dạng thường ngày của mặt trước nhà thờ.

Bên trong đèn nến sáng trưng lẫn tiếng đọc kinh rì rầm không ngớt. Trong khi đó, bên ngoài sân, trẻ con xúng xính áo mới nô đùa ầm ĩ.

Cả Thọt cũng ăn diện hơn ngày thường. Chiếc áo the đen bằng hàng mỏng dính lắt phất bay. Cái quần cháo lòng không nếp rộng rãi kích ống che dấu đôi chân không đều đặn. Trông Cả Thọt sáng láng hẳn ra nếu gương mặt lão tươi cười thêm một tí nữa. Nhưng nhất định Cả Thọt không thể nào thông thả vui cười được, nhất là những ngày như hôm nay. Lũ trẻ con từ khắp ngõ ngách kéo đến nhà thờ đông đến rối mắt. Chúng nó chỗ này, đồ xô vào chỗ kia, đuổi nhau chạy len qua cả mấy hàng ghế trong nhà thờ. Nếu Cả Thọt không đứng trong coi, tội chúng dám nhào cả vào nơi đặt hang đá, và biết đâu tội quỷ quái rần mắt đó lại không đưa tay sờ mó vào — chúng đâu có kể gì đến nơi trang nghiêm thờ tự. Lại còn cây thông đầu cuối nhà thờ nữa chứ. Lão Cả phải cất công đi qua làng bên mới mua được một cây, và phải nửa ngày trời mới trang trí cho ra vẻ. Ấy mà tội nhỏ cứ xem như là cây vườn không bằng, búa đu rồi trốn nấp. Thật là nhức đầu.

Cả Thọt rời cánh cửa hông bước ra ngoài một vòng. Đằng gác chuông, một đám trẻ đang đu đưa, la lối om sòm. Lão Cả Thọt tiến nhanh lại. Đúng là một lũ quỷ. Chúa không bắt chúng cho rồi — Lão Cả vừa đi vừa lăm bằm trong miệng câu nguyên rủa. Nhưng sức nhớ hôm nay lễ trọng, lão hối hận làm dấu và đọc một kinh ăn năn tội. Đoạn kinh chưa kịp chấm dứt bỗng đứt ngang. Trước mặt lão, hai ông con Tuấn và Ty cùng một lũ bạn đang đùa phá. Con giận từ đâu ùn ùn kéo đến — lão nhớ lại buổi chiều hôm trước-

Hai đứa nhỏ phá đồng rơm khô khiến lão phải mất cả buổi tối mới dọn dẹp xong, đã vậy mà còn bị Cha sở la rầy nữa vì buổi lễ chiều đó, lão mãi mê trừng trị hai đứa bé mà quên soạn đồ lễ ra bàn như thường lệ. Bị la mắng, lão đồ dờn lỗi cho hai đứa nhỏ tinh nghịch. Lão Cả đã thề với lòng là nếu còn gặp chúng héo lánh đến sân nhà thờ, lão sẽ trừng trị chúng đích đáng và tống cổ chúng ra khỏi khuôn viên ngoại trừ các buổi lễ Mi-sa bắt buộc.

Lão bước tới gác chuông bằng bước chân khập khễnh và gương mặt xấu xí nhất của lão. Bóng tối của gác chuông đổ trùm lên mình lão khiến lũ trẻ ham chơi không nhìn thấy Cả Thọt. Khi chúng phát giác ra thì đã muộn rồi. Cánh áo của Ty và Tuấn đã bị lão tóm chặt trên tay. Ty kêu lên trong lúc mấy đứa kia bỏ chạy tán loạn :

— Trời ơi, lão Cả...th...

Cũng may là lời cuối cùng được Ty giữ lại đúng lúc. Lão Cả Thọt dùng ngay cái giọng hăm hù dữ tợn của mình :

— Chúng mày cứ phá phách đi. Hôm nay là ngày lễ trọng, không chịu sửa soạn để đi lễ mà còn nghịch ngợm. Nơi đây Cha xứ đã cấm leo trèo sao tội bây còn dám...Đi...đi vào đền Cha xứ trị tội...

Câu nói cuối kinh khủng hơn là gương mặt lão Cả. Cứ tưởng

tượng phải đứng im trước gương mặt nghiêm nghị của Cha xứ là lũ nhỏ sợ hãi đến tái người. Tuấn dần người cổ gờ áo ra khỏi hai bàn tay thép nguội của lão Cả Thọt, nhưng không được. Lão Cả Thọt cố sức lôi hai đứa nhỏ vào nhà thay áo. Nơi đó Cha xứ đang sửa soạn cho buổi lễ nửa đêm.

— Trời ơi... Chết rồi...

Bàn tay Cả Thọt nới ra. Tuấn và Ty vụt chạy như hai con sóc. Lão Cả Thọt lão đảo, chiếc chân thọt đau như muốn lợi gân. Thăng Bình đã nhân cơ hội lão Cả sợ ý, ngoéo chân lão cứu nguy cho bạn.

Khi lão Cả lấy lại được bình tĩnh thì lão chỉ còn nghe thấy tiếng cười vui rộn ràng trước sân.

— Lũ mất dạy...

Lão Cả nghe trong lòng mình mỗi tức giận, uất ức đến tận cổ. Lão ước gì mình có đôi tay sắt, và đôi chân bảy dặm, đuổi theo tụi nhỏ, giết chúng, bóp chúng, nghiền nát chúng thì mới đã giận. Lão hậm hực phúi bụi trên áo và đi thẳng ra sau bếp không nghe cả tiếng Cha xứ kêu lão giật ngược.

Hàng xứ đã đến đông. Chen lẫn tiếng trẻ reo vui là tiếng guốc nện trên sân gạch, tiếng chào hỏi cười nói xôn xao của người lớn, tiếng đọc kinh râm ran càng lúc càng dòn dã.

Lão Cả rót cho mình một ly nước và cố nghĩ đến giờ phút linh diệu trong buổi lễ nửa đêm sắp đến.

NĂM

Sau một gốc dâm bụt lớn mé bên trái sân nhà thờ, Tuấn, Ty và

thằng Bình đang ngồi bàn tán kế hoạch trả thù lão Cả.

— Lão Cả Thọt lần này biết tay tao.

Thằng Bình tần ngần :

— Như vậy là bỏ trò chơi mà mình định bữa trước rồi hả.

— Ừa, bây giờ chuyện trả thù là chuyện chính.

Thằng Ty vừa nói vừa đưa tay dấm dừ vào không khí. Nhưng Bình thì hình như ít tán đồng, nó nhắc :

— Sao hôm trước tụi mình đồng ý là không phá lão Cả nữa. Phải thương người tàn tật.

Tuấn đưa chiếc cảm nhọn về phía trước rần rỏi nói :

— Nhưng lão Cả dữ và ác như gấu ấy. Tao ghét lão quá. Lão làm như có mối thù không đội trời chung với hai đứa tao, gặp đâu là lão kiếm cơ đập đó.

Thằng Bình làm thinh. Cả ba đứa lẳng nhìn về phía nhà thờ. Hơi sương xuống làm chiu cả mấy sợi tua dài — Gió lạnh lạnh gai người.

— Coi chừng Cha xứ biết được thì chết.

Thằng Ty khích :

— Sao mầy hèn vậy, phải tỏ ra anh hùng chứ. Vả lại lão Cả hung ác quá mầy. Người như lão chắc phải xuống địa ngục quá.

— Có trời mới biết tụi mình phá lão. Mà lão có biết cũng không có chừng cơ gì.

— Mầy nhìn xem lão Cả Thọt ở đâu Bình.

Thằng Bình chòi người ra khỏi bóng tối của chùm lá dâm bụt ngáng mắt, cố nhìn vào phía trong nhà thờ. Bóng lão Cả Thọt

khập khênh đi đi lại lại lằng xằng trước bàn thờ.

— Sao Binh ?

— Lão Cả đang ở trong nhà thờ — Ồi mà giờ này cho kẹo lão cũng không về chỗ của lão đâu. Tụi mình bắt đầu kéo đến giờ lễ rồi.

Cả ba đưa rón rén như mấy tên ăn trộm men theo bóng cây rậm tiến ra tận phía sau nhà thờ, sau cả dãy nhà bếp rộn rịp. Phía này tối mờ, và im lìm khác hẳn phía trước nhà thờ. Nơi này, một gian nhà lá, trước kia là kho chứa gạo của nhà thờ, nay được dùng làm chỗ ăn ở cho lão Cả Thọt.

Căn nhà mập mờ với một ngọn đèn Hoa Kỳ leo lét chong trên bàn thờ đơn sơ đặt chính giữa nhà lưng chừng đầu người — Cửa không cài then, cả ba đưa chui vào dễ dàng — Tuấn than :

— Sao tối om thế này, tụi bây thấp thêm cây đèn nữa đi.

Thằng Ty lên giọng :

— Đồ ngu, đốt đèn để lão Cả Thọt để ý trở về nhà là xong đời. Lấy cái đèn nhỏ trên bàn thờ soi đỡ cũng được.

Trong khi đó, thằng Binh kêu lên :

— Lão Cả Thọt có làm hang đá nữa tụi bây. Chà đẹp ghê.

Ba đứa chạy ủa tới ngắm cái máng cổ xinh xắn với ba ông vua áo màu óng ánh như ướt dưới ánh đèn.

— Lão Cả có hoa tay ghê tụi bây hả.

— Ủa, mà tụi bây không khênh đồ cho lệ lên, còn đi lễ nữa.

Tuấn kêu lên :

— Binh ra đằng sau chỗ chuồng bò lấy rơm đi. Tao thấy Cha xứ sai đề rơm ở đấy, lấy nhiều nhiều nghe.

Binh chần chừ :

— Mà tối quá, tao thấy gì đâu. Hay Ty mày cầm đèn che he he ra sau đề tao đi.

Tuấn thì mãi khệ nệ kéo cái giường của lão Cả ra phía sau nhà. Tụi nó định bụng phá lão Cả một chuyến cho bỏ ghét. Rơm thì chúng rải khắp nhà. Khuya, sau khi lễ xong, mắt nhắm mắt mở, lão Cả Thọt sẽ vấp té lăn càng và lại còn nai lưng vằn cái giường vào nhà nữa chứ. Thế nào thoát đầu lão cũng tưởng có ăn trộm. Ý nghĩ đó làm Tuấn bật cười.

Rơm đã được thằng Binh rải quanh tứ phía, nhiều nhất là ở cửa ra vào, thằng nhỏ còn chơi rần mắt treo rơm lên cả vách, bàn ghế — Nhà của lão Cả trông giống như một chuồng rơm.

Tuấn giục giã :

— Mày ra lấy thêm một ôm nữa vô đây.

Ty cũng giục :

— Lệ lên kéo trễ lễ tụi bây.

Tuấn chạy đi chạy lại lằng xằng như cái quay tơ, trong khi thằng Binh biến hẳn ở chuồng rơm.

— Binh — Bong. Binh Bong — Binh Bong...

Tiếng chuông đồ hồi báo hiệu lễ nửa đêm bắt đầu. Thằng Tuấn dừng tay lắng nghe :

— Chết, chuông lễ, nhanh lên Ty, bảo thằng Binh nhanh lên.

Thằng Tuấn cúi xuống phải mấy cọng rơm dính lên áo mình

rồi vụt chạy ra ngoài. Ty la chối lói :

— Đợi tao với chứ, tao đề đèn lại trên bàn thờ đã. Đợi tao với Tuấn.

Bình ôm bó rơm chạy vào như một cơn gió lốc :

— Lẽ rồi tụi bay...mau...chết...

— Chết... Lửa... Cháy...

Chiếc đèn dầu rơi xuống, vỡ toang, dầu bắn loang tứ phía. Một đóm lửa và cả khối lửa bắt vào đồng rơm khô. Bình và Ty sợ hãi cuống quýt trong ngôi nhà đầy rơm và lửa.

SÁU

Lão Cả Thọt bước vội về chỗ ở của mình. Năm nào lão cũng đề quên quyền Kinh Thánh ở nhà. Tại công việc bận rộn quá đó thôi chứ không phải lão thờ ơ.

Lão lại có tật đi lễ lúc nào cũng phải mang hai vật trên tay, đó là

xâu chuỗi tràng hạt và quyền kinh thánh mà Cha xứ đã tặng lão từ ngày lão mới về đây.

— Chúa ôi ! Cái gì thế kia...

Lão Cả đã nhìn thấy những đóm lửa nhảy múa trong ngôi nhà nhỏ của mình. Lão la lên kinh hoàng :

— Cháy nhà. Lạy Chúa tôi. Cháy nhà...

Lão tiến đến thật nhanh — Lão nghe tiếng la khóc sặc sụa ở bên trong — Gì đây. Một bóng nhỏ đâm sầm vào lão Cả Thọt :

— Cứu... Cứu...

Lão đã nhận ra thằng Tuấn, mặt xanh lét vì sợ, đang riu rũi chỉ chỗ vào bên trong.

— Chúa ôi !

Lão kêu lên và chột hiều mọi việc. Trong giây phút đầu, lòng tức giận lên cao, nhưng chỉ một thoáng, ngọn lửa làm lão nguôi ngay.

— Mấy đứa nhỏ, Chúa ôi — Lửa quá, làm sao bây giờ.

Nhà thờ náo loạn. Người người cuống quýt. Nước được chuyển đến muện màng. Cha xứ la lên :

— Trời ơi, có ai ở bên trong không ?

Một bóng người bên trong căn nhà bốc lửa dềnh dàng lao đảo to lớn :

— Lão Cả...

Những thùng nước tưới vào người lão dập tắt những đám lửa ngùn cháy trên người lão Cả, Ty và Bình.

(xem trang 58)

ĐÊM THÁNH

Chuông vang co, đêm hiền linh
 Hồng ân tuôn đổ yên bình hồn ta
 Miên man giữa ý an hòa
 Giờ thiêng liêng đó nở hoa tuyết
 vời

.

Đêm nay Người đã ra đời
 Hồn ta êm ấm giữa lời cầu khinh
 Nhiệm màu đỏ ngát hương tình
 Không gian rộn rã cựa mình mừng
 vui

.

Hồn ta muốn được lên trời
 Thấy niềm ân phúc nảy chồi trong
 tâm.

H. NGÂU

ĐÊM GIÁNG SINH !

Đêm giáng sinh với đèn sao tươi
 sáng
 Từng hồi chuông vãn vang dội triền
 miên
 Cảnh sắc của đêm xưa lại đi về
 Và trở lại trong niềm tin nhân thế
 Chúa giáng trần giữa đêm đông
 lạnh giá
 Lời thánh ca vẫn thức dục đàn chiên
 Ô kìa ! hang đá ! máng cỏ Bê lem
 Cùng lời ca Chúa muôn loài vạn tuế
 Thân xác ngài hiển dương lên hiện
 thê

Giữa thế gian đang tội lỗi ngập
 tràn

Chúa giáng trần để cứu tội thế gian
 Niềm tin mới lời thánh ca trời điệu
 Dù âm vang trong hương lành
 huyền diệu

Ơn đức ngài soi sáng đến ngàn sau
 Và đêm nay đoàn con chiên diu dặt
 Lời thánh ca xen lẫn khúc nguyện
 cầu

Đêm huyền diệu xóa đi nhiều tội
 lỗi

Cho nhân gian còn mãi những tin
 yêu

Cho yêu thương tràn ngập tuổi thơ
 ngây

Và xin Chúa cho tuổi hồng rực sáng
 Như đêm nay đoàn con về cùng

Chúa
 Trong ơn lành giọng hát ngất ngây
 say !

HOÀNG THỊ PHƯƠNG THÚY

Về vùng thần tiên

NGÔI nhà của Ly Du nằm trên sườn đồi trong vùng Vi Vu. Người ta gọi vùng này là vùng Vi Vu vì đó là nơi trú ngụ của các bác thông, suốt đời reo lên những nhạc khúc dài bất tận. Nhà của Ly Du buồn lắm cơ. Chỉ có Ly Du sống với vú già thôi. Phòng ba, phòng má lúc nào cũng yên lặng đến sợ. Phòng khách thì rộng thênh thang, bụi phủ mờ trên những bức tranh của ba và dương cầm của má. Ly Du chả bao giờ được ba dạy vẽ cũng như chả bao giờ được ngắm mười ngón tay tháp búp của má di động trên phím đàn, đưa Ly Du vào mộng cả. Những lúc vú già xuống tỉnh lý mua đồ, bỏ Ly Du ở nhà một mình, Ly Du buồn ghê. Con chó Tina là nguồn vui của Ly Du đó. Du mến Tina và Tina cũng mến Du nữa. Ly Du thường bá cổ Tina thì thầm. Giá có ba ở nhà, ba sẽ

dắt chúng mình đi săn, Tina nhỉ. Đến chỗ nào phong cảnh đẹp, ba sẽ họa một bức tranh trong đó có Ly Du, có Tina chắc là sẽ đẹp lắm vì ba Ly Du là họa sĩ mà. Du nghe vú già kể thì ba trong lúc đi vẽ, bị lạc đạn trong một cuộc giao tranh và ba đã đi vào hư vô vĩnh viễn. Hung tin đến tai má và má Du buồn, nỗi buồn như một con thuyền đưa má đến gặp ba và má bây giờ đã nằm yên vĩnh viễn như ba. Nhiều khi Ly Du ước ao má Ly Du bằng Ly Du đứng ở đồi cao chờ đợi ba về, và hóa đá như Hòn Vọng Phu thì sướng biết mấy. Bây chừ thì má cô đơn và Ly Du cũng cô đơn. Tuy sống trong ngôi nhà buồn bã ấy nhưng Ly Du chả bao giờ muốn rời xa nó cả, Má chọn phòng cho Ly Du thật là tuyệt. Bây chừ là mùa đông bác mặt trời cũng mắc bệnh ngủ ngày như Ly Du nên Ly Du không

bị bác ấy trêu đấy chứ. Bác ấy tinh nghịch ghê cơ. Người ta đóng kín cả các cửa mà bác ta cũng chịu khó chui vào để phá giấc ngủ của Ly Du. Cửa sổ phòng Ly Du trông ra một vườn hồng. Ly Du yêu vườn hồng sau Tina, sau chiếc bầu thủy tinh ngộ nghĩnh đặt trên bàn học của Ly Du. Qua thành thủy tinh trong vắt, Ly Du trông thấy một chiếc thuyền con thật là xinh, một cậu bé đứng trước mũi thuyền nhìn xa xôi và trong thuyền, dưới cột buồm, một cô bé mặc áo đầm xanh, tóc thắt bím đang mơ màng với chiếc vĩ cầm xinh xắn. Vú già bảo ba đánh đôi một họa phẩm tuyệt tác của ba để đem món quà ngộ nghĩnh ấy về mừng sinh nhật đầu tiên của Ly Du đấy. Ly Du yêu kỷ vật của ba ghê cơ. Vú già đặt tên cho cậu bé là Thiện Chí và cô bé là Thành Tâm. Giá có phép mầu nào giúp Thành Tâm Thiện Chí thoát khỏi bầu thủy tinh để ra đây làm bạn với Ly Du thì vui ghê lắm nhỉ. Chiều nay, Ly Du ra vườn hồng chọn ba đóa hồng thật đẹp. Hai đóa dành cho ba và má. Đóa cuối cùng Ly Du dành cho vú của Du. Ly Du có thói quen hay cài hoa hồng lên áo vú và thì thào « vú đừng bỏ con đi như má, vú nhé! Con thích mãi cài bông hồng lên áo vú để bông hồng mãi mãi cài trên áo Du » Những lúc như thế, Du thấy mắt vú long lanh như

chứa cả giải ngân hà. Du xin phép vú lên đòi Bằng Yên thăm má sau khi đã cài cho vú bông hồng. Ly Du đi dọc theo tuổi nhỏ để lên đòi. Tuổi nhỏ nghe tiếng hót họa mi khe reo lên :

— A ! Ly Du ! hôm nay lên đòi sớm thế ? Tắm không ?

Cô bé Du mỉm cười :

— Du chả dám đâu ! Trời lạnh lắm. Tuổi nhỏ này, cho phép Ly Du đi dưới lòng tuổi nhé !

— Ồ ! Ly Du cứ đi. Lòng tuổi nhỏ có những viên cuội trắng nuốt, trái thăm cho Ly Du bước chắc chả đau chân lắm đâu. Trên bờ, chắc Ly Du có lúc phải khóc khi đập phải gai của chị Mimosa và áo Du xấu đi khi dính đầy cỏ may phải không ?

Ly Du cúi xuống lượm một viên cuội cầm nơi tay và trả lời tuổi nhỏ :

— Ừ ! Nhưng Ly Du chả dám giận ai đâu ! Tại Ly Du chứ bộ.

— Ly Du đến thăm chị Trong Lành của tôi đi. Chị ấy mến Ly Du lắm đó. Các bác thông sẽ chỉ đường cho Ly Du, công chúa dễ thương của vùng Vi Vu ạ !

Ly Du cảm ơn tuổi nhỏ, chạy lên bờ đến ngôi mộ của má. Má nằm đây thật buồn, loài violette, loài mimosa mọc đầy tím cả khung đời nên cảnh vật càng buồn thêm. Ly Du quỳ xuống, đặt hai đóa hồng giữa bụi violette. Một

cánh violette ngơ ngác đứng giữa hai đóa hồng rực rỡ. Hoa định mệnh của Ly Du đó. Má tên Ly ba tên Du. Ghép tên ba má lại thành Ly Du. Ly Du đang đứng giữa ba và má. Ly Du cười với ba, với má. Mà Ly Du cười thật với ý nghĩ ngộ nghĩnh đó. Ly Du nằm xòai trên mộ má, ngửa mặt nhìn lên cao tìm kiếm một đám mây thật trắng, trắng như áo đầm của Ly Du đang mặc. Bây chừ là mùa đông nên mây xám thật nhiều làm cho chiều về thật nhanh. Ấy chết, Ly Du xin phép tạm biệt má để đi thăm chị suối Lành rồi đi về kéo vú rầy chết. Ly Du lắng tai nghe tiếng hát chỉ đường của các bác thông « cô bé dễ thương, đường đến suối Lành là đường này đây » Ly Du đi theo lời bác thông và gặp một giòng suối nhỏ nằm âm thầm nhưng nhạc thì réo rất vô cùng. Tiếng nhạc của suối Lành dường như trầm hẳn lại, suối lành hỏi Ly Du:

— Ly Du đó hả ?

— Sao chị biết Ly Du ?

— Ô ! Những chú chim sơn ca đến đây hát buổi sáng, những nàng họa mi hát buổi chiều, những chú sóc ngồi bên bờ suối tắm nắng tất cả đều kể cho tôi nghe những chuyện về Ly Du. Ly Du có đôi mắt thật buồn, giọng nói thật ấm và tóc thường được diễm trang bằng hai chiếc nơ hồng phải không ? Tôi còn biết bông

hồng luôn luôn cài trên áo trắng của Ly Du... cô bé ạ ! xuống đây tắm đi, cô bé !

Ly Du ngồi trên phiến đá trắng bên dòng suối, bỏ hai chân xuống nước trả lời suối Lành.

— Du ngồi như thế này được rồi chị ạ ! Tắm nhớ đầu vú rầy chết, mùa đông rồi mà.

Suối Lành yên lặng rót vào tai Ly Du những điệu nhạc êm ái vô cùng. Chuông giáo đường cũng ngân nga, hòa tấu cùng suối Lành một bản du dương. Nghe tiếng chuông giáo đường, lòng Ly Du bồi hồi như những lần lên bàn thánh rước Thánh Thể vào lòng. Bây giờ chắc soeur Année đang dạo bản « Ave Maria » đấy. Những lần soeur dạo đàn, Ly Du chiêm ngưỡng say sưa. Chắc ngày xưa má Du dạo đàn hay như soeur đấy. Ly Du từ giã suối nhỏ Trong Lành vì biết vú đang đợi cơm chiều ở nhà. Ly Du ơi ! cô có thấy cảnh lan tím mọc bên bờ suối Lành không ? Tặng cô bé đấy. Nhớ mỗi chiều đến đây nhé. Ngày xưa mẹ cô bé cũng thường đến đây. Ly Du cúi xuống ngắt cành Lan cầm trên tay. Một giọt nước mắt nhớ nhung rơi trên cánh lan, lóng lánh như kim cương. Ly Du ước ao cành lan nở tung và một bà tiên hiện ra, hiền từ. Tại sao con khóc. Ly Du sẽ trả lời. Thưa bà, con nhớ ba, nhớ má. Thế rồi bà tiên

sẽ đưa Ly Du đi gặp ba, gặp má. Nhưng Ly Du biết rằng mình mơ hão vì giọt nước mắt hồng vừa rơi xuống đất, tan vỡ, mang theo cả ước mơ thần thánh. Ly Du gặp vú ở lưng chừng đồi. Vú trách yêu:

— Chó con ! làm vú đợi muốn chết. Mau mặc áo lạnh vào, kéo cảm đêm nay hết đi lễ à !

Ly Du nhìn vú le lưỡi, ý chừng sợ hãi nhưng tinh nghịch chứa đầy trên môi, trên mắt. Vú âu yếm choàng khăn quàng cổ cho Ly Du. E ơ ! dài chấm đất, Ly Du chẳng chịu đâu. Vú quàng đi, vú nhé. Vú không lạnh. Vú lạnh con thấy vú ho nè. Nói xong, Ly Du nhanh nhẹn quàng khăn choàng cổ lên cổ vú. Vú mỉm cười. Mà thật vậy, đông năm nay những cơn ho rũ rượi thường kéo đến hành hạ vú già, những cơn vi trùng tai ác đã gặm nhấm cả hai buồng phổi. Ly Du ngây thơ quá, làm sao Ly Du đọc được những lời xót xa trong đôi mắt sợ hãi của vú già, vú sắp bỏ Du đi rồi đấy Du ạ. Cơm chiều xong, vú già bắt Ly Du đi ngủ sớm. — Tối nay phải thức dậy để đi lễ đêm mà lỵ. — Vú già hôn lên trán và âu yếm đắp chăn cho Ly Du. Chiếc hôn của vú ngọt ngào như Thánh Thề, Ly Du sắp rước vào lòng đêm nay. Ly Du nhắm mắt và giấc ngủ đến với cô bé thật mau...

Chuông giáo đường đồ dờn đập nghe thánh thót làm Ly Du thức

dậy. Ghét vú ghê. Đồ đi lễ vú sửa soạn cho Du rồi mà vú chẳng đánh thức Du vậy. Trễ lễ rồi đấy Ly Du sửa soạn thật nhanh, đứng trước gương ngắm nghía lần cuối trước khi đi tìm vú trách yêu. Một cô bé tóc cài nơ đỏ, áo đầm trắng như linh hồn trong trắng, tay đeo găng, chân mang bít tất trông giống thiên thần tẹt. Ly Du đến bàn học, cười với anh em Thiện Chí Thành Tâm trong bầu thủy tinh, và với tay lấy cành lan tím. Ồ ! Một bông hồng còn lóng lánh kim cương nằm âu yếm bên lan tím. Ly Du mỉm cười cài bông trên áo, cầm lan tím nơi tay, bước vội vàng vào phòng khách. Đứng xa, Ly Du đã trông thấy những ngọn nến lung linh trên chiếc Buche de Noel, những ngôi sao bạc mắc trên những sợi kim tuyến, lấp lánh trên cây sapin đặt giữa phòng. Dự lễ xong, Ly Du sẽ cùng vú ăn réveillon, nhưng réveillon đã không bao giờ đến với Ly Du khi cô bé hét lên sững sờ lúc bắt gặp vú già nằm sóng soải trên sàn gạch. Vú không còn thở nữa. Sao thế này ? Người vú lạnh ngắt. Vú nằm chết, lặng lẽ như ngủ mơ. Vú chết ! Hai tiếng định mệnh đã làm cho Ly Du điên lên, cô bé giật mạnh chiếc khăn trải bàn, Ly Du muốn cho đồ vỡ tất cả. Cành lan tím rời tay Ly Du, rơi xuống nằm âu sầu trên xác vú. Đây là đóa hoa tím đầu tiên và cũng là

đóa hoa tím cuối cùng Ly Du cho vú dẫu yêu. Ly Du tắt tả chạy về phòng. Kỷ vật của ba, anh em Thành Tâm Thiện Chí trong bầu thủy tinh xinh xắn, Ly Du cũng tàn phá nốt. Vú chết, Ly Du không cần gì cả. Tiếng đồ vỡ của thủy tinh như muôn ngàn mũi dao cắm vào tim Ly Du, cho những giọt máu hồng rơi rớt trên sự đau khổ to tát mà Du hứng chịu. Ly Du cảm thấy nỗi đau khổ đang dắt mình đi xa, những bức tường quanh phòng mờ dần và bây giờ Ly Du nghe rõ tiếng sóng biển vỗ rì rào vào vách đá. Đây là đâu? Ly Du mơ chẳng? Đây không phải là vùng Vi Vu của Ly Du. Quang cảnh xa lạ quá. Một chiếc thuyền nằm trên bờ biển, đáng quên thuộc làm Ly Du mang máng nhớ à... Ồ! chiếc thuyền của anh em Thành Tâm Thiện Chí đây mà. Cậu con trai không còn đứng trước mũi thuyền nhìn xa xôi, cậu ta đang chạy đến nắm tay Ly Du:

— Cảm ơn Ly Du rất nhiều. Chúng tôi chờ đợi ngày hôm nay đã lâu lắm rồi. Chúng tôi ở xứ Thần Thánh, đang lúc dạo thuyền chơi thì bị một lão ác tiên bắt nhốt vào bầu thủy tinh. Chúng tôi ở dưới biển cả rất lâu, một bác ngư phủ chài được và sau cùng chúng tôi về với Ly Du đó. Ly Du đã giải phóng cho chúng tôi, Ly Du ọ!

Nghe Thiện Chí kể, Ly Du tưởng mình đang nghe một chuyện huyền thoại thần tiên. Ly Du mơ chẳng? Không, Ly Du khẽ cắn ngón tay, còn cảm thấy đau mà. Giọt nước mắt hồng Ly Du khóc vú chưa khô đây này. Ly Du không ngờ mình lại dự vào một chuyện quá ư huyền diệu như thế này. Cô bé Thành Tâm cũng chạy đến bên Ly Du, tiếng nói trong như pha lê:

— Ly Du theo Thành Tâm về vùng thần tiên nhé. Ba má, vú già của Du đang đợi Du đấy. Ly Du sẽ dự một thánh lễ thật đẹp, và ăn một buổi réveillon đoàn tụ vui nhất đời. Chúng tôi cũng vậy, chúng tôi cũng ăn một buổi réveillon vui sướng nhất sau bao ngày xa cách ba mẹ... Ly Du mỉm cười với Thành Tâm, Thiện Chí, vui vẻ bước lên thuyền. Thành Tâm ngồi dựa cột buồm bắt đầu kéo vĩ cầm. Sóng biển, sò, hến nường theo điệu nhạc, hợp ca bản Silent Night đưa thuyền ra khơi. Bên này bờ trần gian, người ta còn nghe tiếng thì thầm của Ly Du:

— Giã từ Tina, giã từ ngôi nhà dẫu yêu, giã từ đôi Bằng Yên thân mến... Vi Vu ơi! vĩnh biệt...

BẠCH HẠC
Thánh Linh

● TÔN NỮ QUỲNH TRÂM

kính lạy ông bà nội

CHIÊM BAO

Trong mơ thấp thoáng bóng người
Ngồi bên cửa sổ nụ cười gương vui
Giàn hoa nở, cánh vàng tươi.
Giúp em gọi tiếng « bà ơi » mà buồn
Ông em cứ mãi giận hờn..!

● TÔN NỮ QUỲNH TRÂM

VU VƠ

Em hong tà áo lụa vàng
Nắng mùa đông đã bàng hoàng ước mơ
Nghiêng đầu tóc cũng vừa khô
Em xin một chút gió hờ qua vai !

● TRẦN HUY SAO

CHO ĐÂY ĐẶN HÔM MAI

Ai về thấp bếp lửa hồng
Nghe con chim hót mùa đông nào nề
Quê nhà còn gọi giấc mê
Một đi thoáng đã trở về trăng sao
Áo xưa chầm vá hôm nào
Cũng xa dần nẻo chiêm bao rã rời
Cỏ cây còn ngủ trong đời
Tình quên còn chút tuyệt vời ngày đưa
Một mai về lại chốn xưa
Thoáng nghe rất vội cơn mưa rã hồn...

● HỒNG HẠNH và N.T. MỸ THANH phụ trách

Gửi riêng các em gái,

Trong hộp thư TH, thỉnh thoảng người phụ trách vẫn nhận được những thắc mắc hay một vài vấn đề do các em gái nêu lên thuộc phạm vi «tóc dài» mà người phụ trách, phải thú thực là mù tịt! Mỗi lần gặp khó như vậy, hẳn lại đôn đáo đi tìm các «đấng tóc dài» trong Ban Biên Tập vẫn kể, hầu trả lời cho các em gái. Một vài lần còn được, chứ hoài hoài rồi kể đi hỏi lẫn người được hỏi đều cảm thấy không ổn tí nào!

Nhân một cuộc họp «loại bỏ túi» ở Tòa Soạn tháng rồi, anh TKTS có nêu vấn đề đó lên, xong «bỏ nhỏ» một lời: «Chả nhẽ tới bốn chị mà không lãnh cho các em gái được vài trang báo hay sao... ẹ?!» Sóng gió lập tức ào tới! Và Trang Tóc Dài «manh nha» từ đó, khi lời «bỏ nhỏ» của TKTS «lỡ» đụng phải khối tự ái đáng kính của phe tóc dài!

Tựa đề trang này đã hứa hẹn với các em nhiều lắm rồi? Người ta thường bảo dân tóc dài... lắm chuyện hơn dân húi cua thì phải! Tuy nhiên chúng ta chỉ giới hạn những chuyện sẽ bàn tới trong phạm vi của tuổi học trò hồn nhiên. Các em sẽ biết tự chải gỡ chút đỉnh, biết săn sóc áo quần cho riêng mình để khỏi phiền tới mẹ, biết vài mẹo vặt để «cố vấn» cho mẹ cho chị trong công việc bếp núc v.v...

Hình như hôm nay chị Hồng Hạnh rủ các em làm bánh nũ. Vậy chúc mừng chị em tóc dài sẽ may mắn hơn chị Hồng Quán, tâm sự trong số này.

TS

☐ KHÉO TAY

Chị em chúng ta làm quen với nhau gặp đúng dịp lễ Giáng Sinh, vậy nhân tiện chị mách các em một vài mẹo vặt nho nhỏ để sửa soạn cho đêm lễ thêm vui vẻ.

Đây là một món quà dễ làm, rẻ tiền mà các em có thể làm để tặng những người thân hoặc bạn bè.

● Hộp đựng nữ trang hay đồ thêu

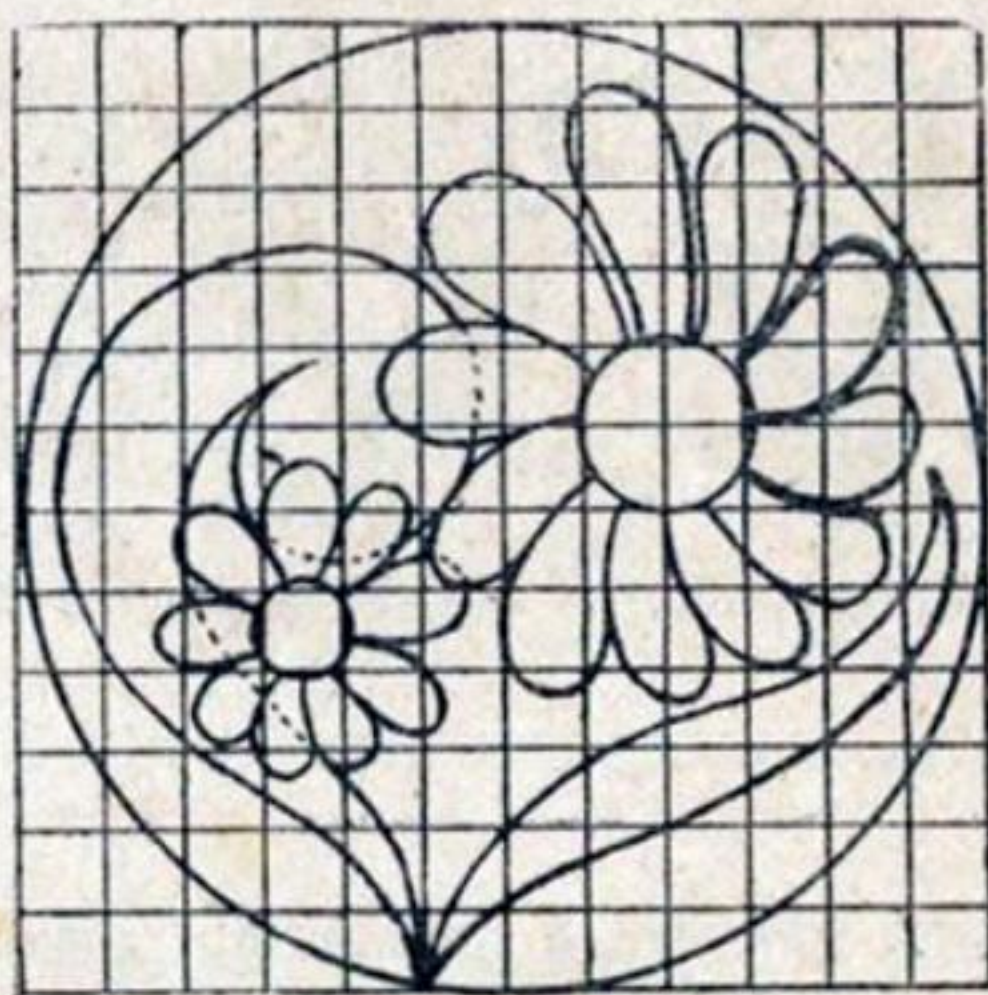
VẬT LIỆU

1 hộp bằng nhựa dẻo trắng, tròn, nắp phẳng.

4 miếng nỉ (1 màu lơ, 1 màu đỏ, 1 màu trắng, và 1 màu xanh lá cây).

CÁCH LÀM

Các em hãy vẽ theo mẫu hoa bên

trên đây rồi để lên vải và cắt theo mẫu. Xong em hãy dán kín nắp hộp bằng nỉ màu lơ, chồng lên trên là những lá màu lá cây, hoa to cánh trắng nhụy đỏ, hoa nhỏ màu đỏ, nhụy trắng. Các em sẽ có một chiếc hộp thật xinh xắn mà rẻ tiền rồi đấy. Nếu các em rộng tiền hơn, các em có thể kèm vào trong hộp vài xâu chuỗi kết bằng vỏ ốc, hoặc bằng đá xanh đỏ.

● Để trang trí cho cây thông đêm Noel thêm đẹp, những em gái ở Đalat có thể nhặt những quả thông khô, đem chải sạch bùn đất xong đem sơn lên một lớp véc ni không màu. Đợi khô, em hãy dán ở dưới cuống những cánh tròn cắt bằng giấy hoa, giấy màu, hay một cái nơ kết bằng sa tanh.

● Hoặc các em hãy nhúng những quả thông đã chải sạch vào trong keo pha loãng xong đem lăn trong bột kim nhũ. Quả thông sẽ óng ánh thật đẹp dưới ánh đèn đầy em gái.

● Với giấy bạc đủ màu, em làm thêm vài ngôi sao nhé.

Em cắt một miếng giấy rộng 5cm. dài 50cm, xong em xếp như ta xếp quạt cho em bé chơi ấy. Khi đã xếp hết, em hãy khâu một góc để nối liền các nếp giấy và cột lại, đừng chặt quá. Còn ở góc trên em hãy cắt xéo đi một góc và dán liền 2 đầu bằng giấy lại với nhau. Mở ra, em chỉ việc sửa cho đều là đã có một ngôi sao xinh xắn.

NÓI CHUYỆN VỚI ÔNG TÁO

Mỗi lần Noel đến, các hiệu bánh, hiệu nào cũng bày những « khúc củi » mà ta thường gọi là « Bûche de Noel » ấy mà. Bánh ấy bán chạy ghê phải không các em, nhưng lại quá đắt so với túi tiền của chị em chúng ta, mà cũng chẳng đặc sắc gì lắm. Hôm nay các em gái hãy vào bếp trở tài làm một bánh bông lan, tuy không thể nào đẹp bằng tiệm nhưng chắc chắn đủ để trong nhà mỗi người có thể ném được 1 miếng mà lại chẳng tốn bao nhiêu tiền.

VẬT LIỆU

150g bơ — 150g đường bột — 150g nho khô — 100g mứt trái cây — 250g bột mì số 8 — 3 trứng gà — một gói bột nổi Ancel — vỏ một quả chanh gọt mỏng thái nhỏ — 1 chút muối.

CÁCH LÀM

Đề bơ ra gió cho mềm, đem đánh theo 1 chiều và cho lần lượt nho khô, mứt trái cây cắt nhỏ, vỏ chanh, trứng từng quả một. Bột trộn bột nổi, cho thêm một chút muối, rồi đem rây vào trong những món trên, đánh đều. Đổ tất cả vào khuôn đã lót sẵn giấy có bôi bơ. Nướng lò nóng vừa. Nếu mặt bánh

quá mau chín, em đẩy lên trên một tờ giấy ẩm cũng có bôi bơ, khi bánh chín (xâm 1 chiếc que đan vào thấy rút ra khô ráo) em lấy ra khỏi khuôn nhưng vẫn để nguyên giấy bao. Bánh có thể giữ được dăm ngày nếu em cất trong hộp thiếc kín.

MẸO VẬT

Khi em làm bánh, dù có theo đúng cách chỉ dẫn mấy đi nữa, nho hoặc mứt trái cây vẫn bị rớt xuống đáy khuôn cả, không được như bánh ở hiệu, vừa có trên mặt lại đều cả ở trong bánh.

U. Nga (SaiGòn)

— Đây là một mẹo nhỏ, em thử làm xem sao. Trước khi cho nho hoặc mứt vào bánh, em hãy lăn sơ qua trong bột mì khô, hoặc nhúng trong bơ đã hơi chảy.

— Hôm Trung Thu các em bé của em chơi đèn, còn lại bao nhiêu là mẫu đèn cây, thắp thì chẳng được bao lâu mà bỏ thì phí ghê đi.

Minh Hương (Nha Trang)

— Em tiết kiệm như vậy thật đáng quý. Bây giờ em hãy nhặt tất cả các mẫu ấy lại, đem bỏ cái tim đi, rồi chưng cách thủy (bỏ vào trong 1 cái tô đá, chưng quanh đồ nước đun sôi) cho chảy hết ra. Em kiếm một hộp giấy cũ, nhỏ, dài (ống đựng kẹo, chocolat) vuông, tròn tùy ý, bôi paraffine ở trong lòng hộp. Khi đèn cây chảy ra hết, em đổ vào «khuôn», cắm ở giữa 1 que đan to, rút ra nhét một bắc đèn vào. Khi đã cứng, đèn cây sẽ rút lại và gấn chặt lấy tim đèn. Đem ra khỏi khuôn, đèn ấy dùng thắp trong đêm Noel đẹp lắm em ạ. Đốt 1 vài cây đèn cây, khói thuốc lá sẽ chạy xa đấy em. Một mẹo nhỏ nhé. Muốn cho đèn cây vừa bóng, đẹp, vừa không chảy ra chưng quanh hư cả khăn bàn, em hãy lấy một cục xà bông ướt đánh đều chưng quanh thân đèn. Toàn hảo đấy em gái.

HỒNG HẠNH

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

Ấn hành đều đặn mỗi tháng 3 loại :
HOA XANH, HOA ĐỎ và HOA TÍM

PHÁT HÀNH TRONG THÁNG 11 :

- LÁ KHÔ MÙA MƯA của Nguyễn thị Mỹ Thanh
- TỪ MỘT BUỔI CHIỀU của Nguyễn Sỹ Nguyên
- LINH HỒN TƯỢNG ĐÁ của Hoài Mỹ

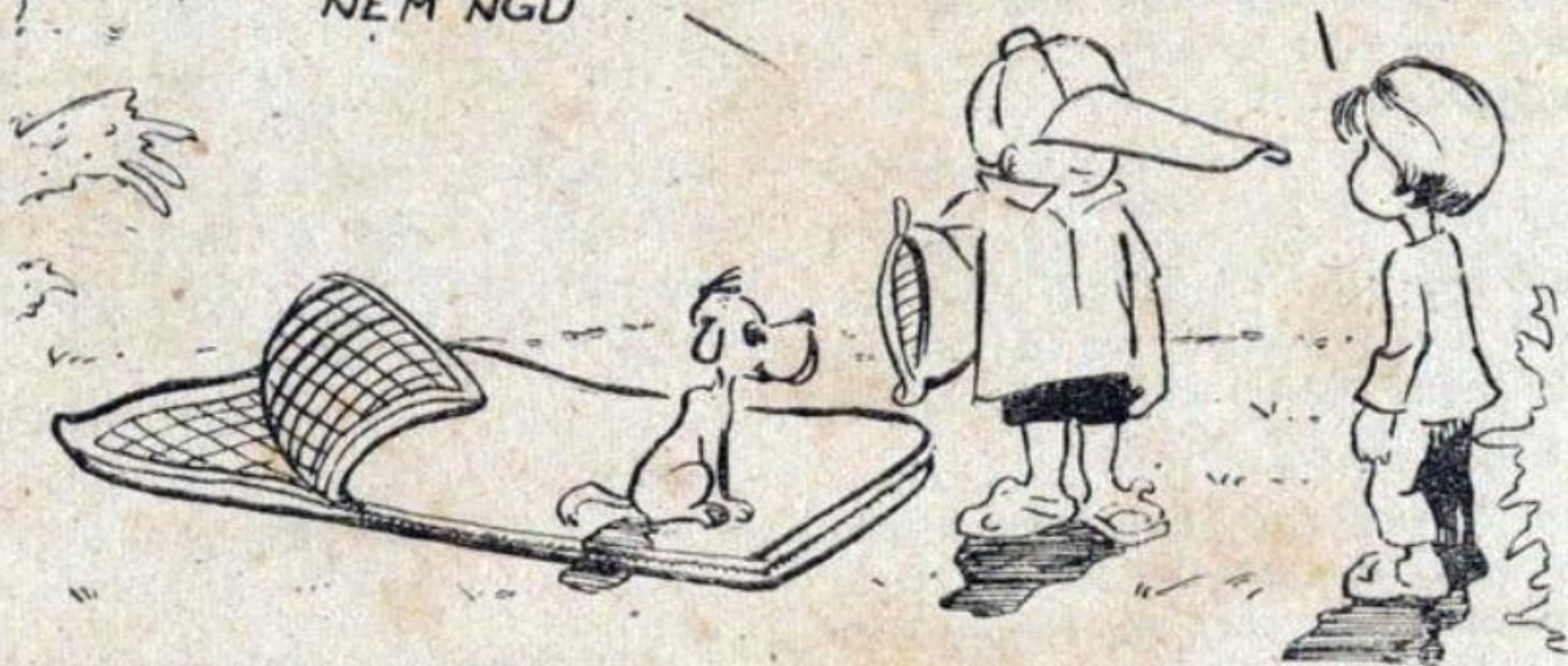
Ti & Ty

HƯƠNG DƯƠNG

CẢM ƠN TI ĐÃ CHO MƯỢN TÂM
NỆM NGU?

KHÔNG CÓ CHI!

CẢ NƯỚC, CỎ AI GIỜ NÀY RA ĐÚNG TỈA CÂY
KHÔNG CHƯ'!

Vườn thơ tuổi hoa

● NGUYỄN LY phụ trách

CHỦ ĐỀ 2 : ĐÔNG BUỒN

Mấy hôm nay trời đổi gió, mùa lạnh đã về, cùng với bầy chim én giăng hàng trên các ngọn cây, trên từng mái nhà, ô cửa... là những chiếc áo ấm đủ màu sắc bay lượn khắp phố phường, lá vàng đã tiễn tàn thu để đón đông sang bằng những cành xanh mượt lá; thêm vào đó, những cơn mưa đột ngột lại rủ rê thêm bầu trời nặng nặng màu chì...

Mùa đông, mùa đông, cái tên nghe êm như một nốt nhạc, nhẹ nhàng như một bài thơ. Phải đó, có bao nhiêu bài thơ dành cho buổi đông về, thương yêu, mơ mộng, giận hờn... v...v. Thi sĩ của vườn thơ Tuổi Hoa thật mơ màng dễ thương hết sức nói, chỉ một chút nắng buồn buồn chui qua song cửa, một chút gió se da, một chút mưa xông hương nồng cho đất... là cả hồn thơ tràn trề dạt diu nhau đến. Hôm nay NGUYỄN LY giới thiệu: mùa đông trong thế giới thơ và mộng của chúng mình mùa đông «ngự» trong các đoạn thơ của các «thi sĩ»: Phong Hắng, Phạm thị Diễm Phúc, Đỗ thị Hồng Liên, Hứa Thiên Hương, Huỳnh Tường Vi, Huỳnh Tôn kiều Phương, Hải Yến

Linh Thi, Mân Côi và Phạm Huyền Trân.

Bài đầu tiên là «chuyện mình» của HUỲNH TÔN KIỀU PHƯƠNG. Mùa Thu đã chấm dứt để nhường cho đông buồn bước đến, với :

*« Chút hơi thu đã rụng
Ngày mùa thu đã mòn
Gió thu sâu chớm lạnh
Đón mùa đông qua hồn... »*

và với «mùa đông qua hồn», Huỳnh Tôn Kiều Phương mơ màng :

*« ... Thoảng ý sâu trong mắt
Ban chân trên lá khô
Hững hờ vai áo rét
Mùa đông đến buồn mơ ! »*

HẢI YẾN LINH THY cũng mơ mộng không kém, mùa đông lại buồn mênh mông nhạt nhòa trong gió rét ;

*« Và còn lại tháng ngày sang gió rét
Một phần hồn như thể nhánh cây khô
Hoa thôi đơm trong phút chốc cậ
Đời se sẽ lay cánh vàng nhưng
nhớ... »*

nhưng nhớ, bằng khoảng khi:

« Giọng điện giăng trên một nẻo lưng
trời
Chim én về đậu kín lối mây trôi... »

nhưng đâu phải mùa đông buồn
mãi được, thi sĩ cũng đâu u sầu,
buồn bã cô đơn mãi. Rồi sẽ có một
ngày:

« Sẽ nhìn nhau nghe mùa bắc về
thăm
Vai thu nhỏ chở sương mù đầu đó! »
(Từ xa nhà Sầm Sơn)

Nguyên Ly nhận thấy một điều,
phần đông những bài thơ mùa đông
đều mang một chút buồn « rất thơ ».
Hãy thưởng thức những giọng lục
bát của HUỖNH TƯỜNG VI:

« Ngày giao mùa đó em về
Nghe trong nắng nhạt rủ rê sợi
buồn
Nghe trong từng giọt mưa luôn
Chút hiu hắt lạnh vừa buông qua
thềm! »
(Giao Mùa)

Huỳnh Tường Vi có quen với
HỨA THIÊN HƯƠNG không? Sao
ý thơ giống nhau ghê, hay là « những
tâm hồn vĩ đại » gặp nhau rồi đó.
Này nhé:

« Ai cho em mùa đông
Mưa bằng khoảng trên lá
Lối sỏi buồn thênh thang
Hồn em dường lạnh quá... »
(Ai cho em)

ĐỖ THỊ HỒNG LIÊN thì mệnh
mang và mềm mại như một giải
mây trời bông bênh phiêu bạt:

« Một ít nắng xám cho cây mùa đông
Uớp lại chút buồn thương bụi mưa
nồng

Sáng nay có loài vành khuyên vụt
chết
Gửi lại cho đời cánh gió về không
Từ nỗi sầu hoa đã úa trên cành
Sương có là viên ngọc nhỏ long lanh
Hương nhẹ cho lòng không nghe
nuối liếc
Khi mùa đông về mang đi lá
xanh... »
(Sương Mưa)

PHẠM THỊ DIỄM PHÚC thì giận
hờn, trách móc:

« Sáng hôm nay mặt trời quên thức
dậy
Làm mây trời bỗng ảm đạm tiêu điều
Tia nắng vàng cứ mãi làm kiên
Chim chóc chẳng hát ca lời thổ thê... »
(Buổi sáng mùa đông)

Giận hờn, trách móc rồi cũng sẽ
phôi pha, chỉ còn lại những ảnh
hình, hiện diện của một đông buồn.
Mân Côi tha thiết:

« Trước sân nhà em vườn cải vàng
Trên cao từng phiến nắng lang thang
Mùa đông về cuối trời xa lạ
Cây cỏ còn vang một điệu dân... »
(Bông cải vàng)

Buồn quá nhỉ, các thi sĩ của
Tuổi Hoa nghĩ thế nào? Riêng
Nguyên Ly, mùa đông là mùa thả
hồn đi rong với thiên nhiên, hòa
đồng với thiên nhiên; Mùa đông
mà tràm chần nhai lạc rang thì phải
biết! Ngon tuyệt. Nhưng mùa đông
ở miền Nam đâu đến nỗi phải tràm
chần nhĩ, thôi thì cứ tưởng tượng
như thế vậy, hoặc giả ta cứ nghe
bài hát « Đêm đông » để lấy ý tha
hồ mơ mộng nhé.

Chủ đề thứ hai « Đông Buồn » coi
như tạm xong, NCUYÊN LY muốn
đặc biệt giới thiệu hai bài thơ để
thương điển hình cho mùa đông

của chúng ta, hai bài thơ là hai bức tranh với những nét thô sơ nhưng linh động. Bài thứ nhất của PHONG HẰNG :

ĐÔNG VỀ

Một sáng đông về se sắt tóc mây
Lá ngủ trên cây nước mắt đọng đầy
Lá khê thì thảo đông về lạnh quá
Chim cúi mặt buồn, chim chẳng
muốn bay

Một sáng mát sâu im vắng trên cao
Mưa ướt hai vai mưa xuống nghen
ngào

Kìa hàng cây me đứng buồn lặng lẽ
Buông xoắn tay dài cho dáng xanh
xao

Một sáng đông về em nghe thương
thương

Áo trắng thôi bay trên những con
đường

Thôi vàng hoa thêu trong màu nắng
lúa
Nhưng nhớ uơm đầy nên mắt rưng
rưng

PHONG HẰNG

(Bút nhóm hoa nắng)

Bài thứ nhì của PHẠM HUYỀN TRẦN.

GIAO LẠI CHO EM

Giao lại cho em mùa mưa đã dứt
Ngày tháng nào thoáng nhớ lá
thưa xưa

Rơi bên thềm trong lần làm vỡ nức
Cả một đời thơ ấu chớm trên mưa
Giao lại cho em vườn quê cần cỗi
Con sáo buồn theo, giọng hót thôi
vang

Vườn ngày xưa vàng ngọc vàng
lá ối

Võng trưa nằm đưa dây nhịp bình
an

Giao lại cho em đoạn đường xanh
ướt
Đưa em về qua nẻo gió tung cao
Nón bay qua hàng cau nồng phía
trước

Hương nhụy hừng, lá mướt đón
chân mau

Giao lại cho em chiều hôm bóng xế
Quá đôi hờn lần đó chẳng ai đưa
Ngõ về nhà, trông dáng ai đến trễ
Đón em về — thôi có thấy buồn
chưa ?

Giao lại cho em thần tiên của tuổi,
Sớm hạ nào chờ lãnh thưởng ngoài
sân

Đôi mắt tròn, vòng môi hồng theo
đuôi

Những hôn mừng mẹ đứng đợi
dằng xa.

Giao lại cho em mưa mùa đã dứt
Vội vàng nhìn trời đã chuyển mùa
đông

Cả một thời ấu thơ vừa xa ngắt
Thoáng ngõ ngang và cũng thoáng
trông mong...

PHẠM HUYỀN TRẦN.

Thân ái mến chào các bạn thơ.
Mong ở số báo sau Nguyễn Ly sẽ
nhận được nhiều thơ gửi về. Mến.

NGUYỄN LY

GIẤC MƠ CỦA WALT DISNEY

Phóng tác của
HƯƠNG-DƯƠNG

VẬN MAY ĐÃ
XOAY CHIỀU
NHỜ CÁI MÁY
QUAY PHIM
MUA CHỊU
ĐƯỢC.

VỚI CÁI MÁY
NÀY TA SẼ CÓ THỂ
KIẾM RA NHIỀU
TIỀN ĐÂY.

NHÚNG QUAY GÌ ĐÂY?

TA HÃY BẮT ĐẦU
TỪ CÁI PHẢI BẮT ĐẦU:
NHÚNG TRẺ THƠ.

ÔNG TRỞ THÀNH
NHÀ NGHIỆP ẢNH
CỦA HẢI NHÌ.

ÔNG DISNEY!
HÃY CHỤP CẢNH
NÀY ĐI. NGƯỜI MẸ
VÀ ĐỪA CON, CẢNH
THẬT HAY.

ANH JERRY,
HÃY CẦM LẤY, TÔI
TRẢ TIỀN CƠM BÒ
VÀ CẦM Ở ANH
THẬT NHIỀU.

Ồ! CÁI ĐÓ...
NHÚNG GIỜ
ANH ĐỊNH
LÀM GÌ?

TÔI ĐỊNH ĐI HOL-
LYWOOD ĐỂ THỬ
THỜI VẬN ANH A!

...NGỒI TRONG TÒA HẠNG NHẤT
VỚI 40 MỸ KIM TRONG TÚI NHƯ
SỐNG TRONG
MỘNG!...

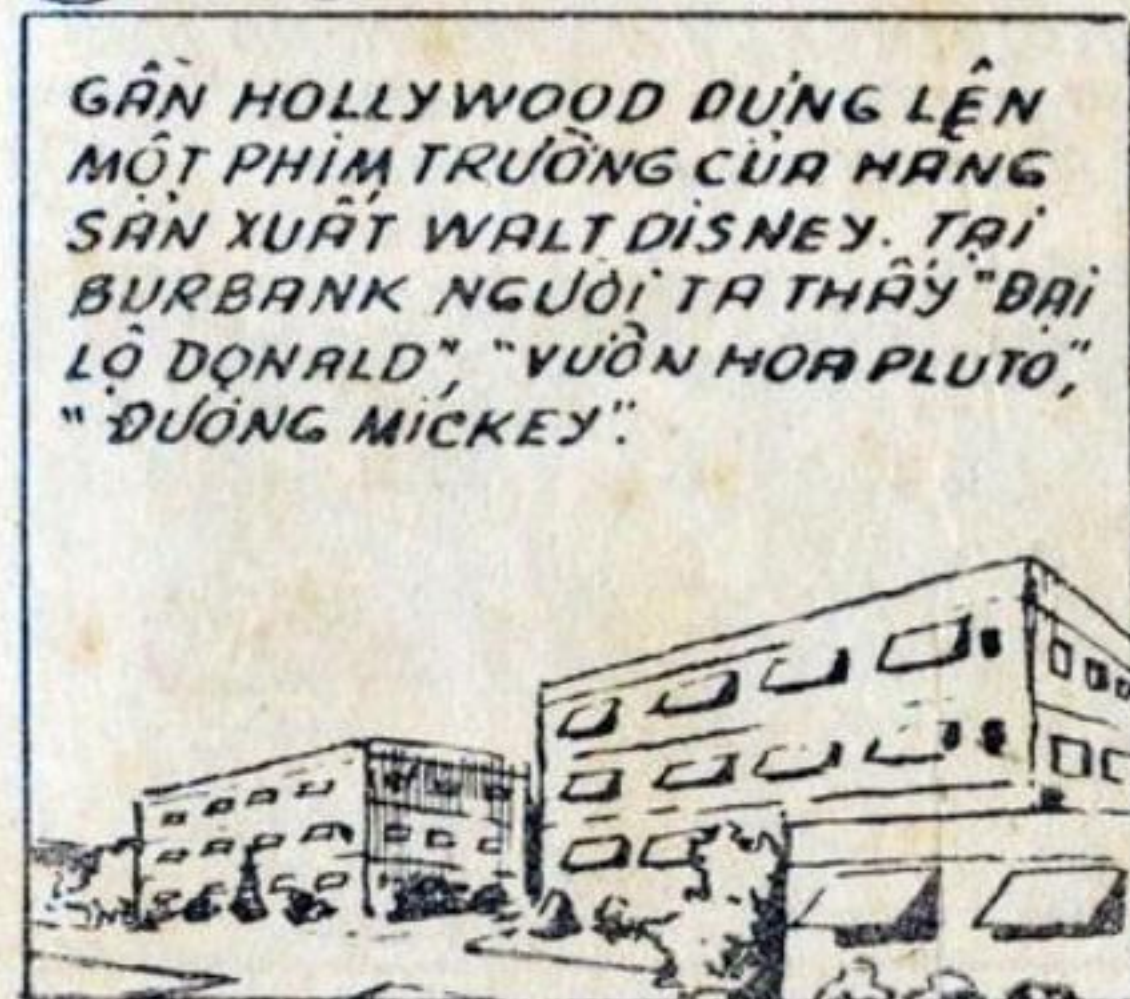
7

RỒI ĐẾN CHỦ VỊT DO-
NALD...

CANH BẠC ĐÃ ĐEM
VỀ BẠC TỖ.
VÀ DISNEY, NHÀ QUỖ
THUẬT, ĐÃ THĂNG.

VÀ YÊU THUẬT ĐƯỢC TIẾP TỤC REO
RẮC TRÊN HOÀN CẦU...

TỪ BAMBI DỄ
THƯỜNG...

TÔI PINOCCHIO NGORN NGORN...

YÊU THUẬT CHẴNG NHƯNG
CHỈ CÓ Ở TRONG CHUYỆN,
THẦN TIÊN, MÃ CỒN CÓ Ở
QUANH CHÚNG TA.

WALT DISNEY CÒN TUNG RA LOẠI
PHIM TÀI LIỆU "C'EST LA VIE"
LÀM SẤY MÊ KHÁN GIẢ.

10

SẢN XUẤT PHIM DÀI, PHIM HOẠT HỌA, DISNEY CÒN MƠ LÀM MỘT THỨ KHÁC.

ANH XÂY DỰNG MỘT XỨ CỦA MÔNG MƠ... CHO TRẺ THƠ... VÀ CHO TẤT CẢ MỌI NGƯỜI!

THỰC HIỆN VIỆC ĐÓ TÔI PHẢI VAY CÁC NGÂN HÀNG VÀ BÁN CĂN NHÀ MẤT Ở ĐỒNG QUÊ CỦA TÔI.

THẬT ĐIỀN RỒ! ÔNG ĐỊNH HỖ SINH GIẢ TÀI CỦA ÔNG MỘT LẦN NỮA HẢ?

NHÚNG WALT DISNEY CƯỜNG QUYẾT THỰC MIỆN. VÀ CHẴNG BAO LÂU MỘT THÀNH PHỐ THÂN TIÊN CỦA TRẺ THƠ ĐƯỢC DỰNG LÊN: DISNEY-LAND.

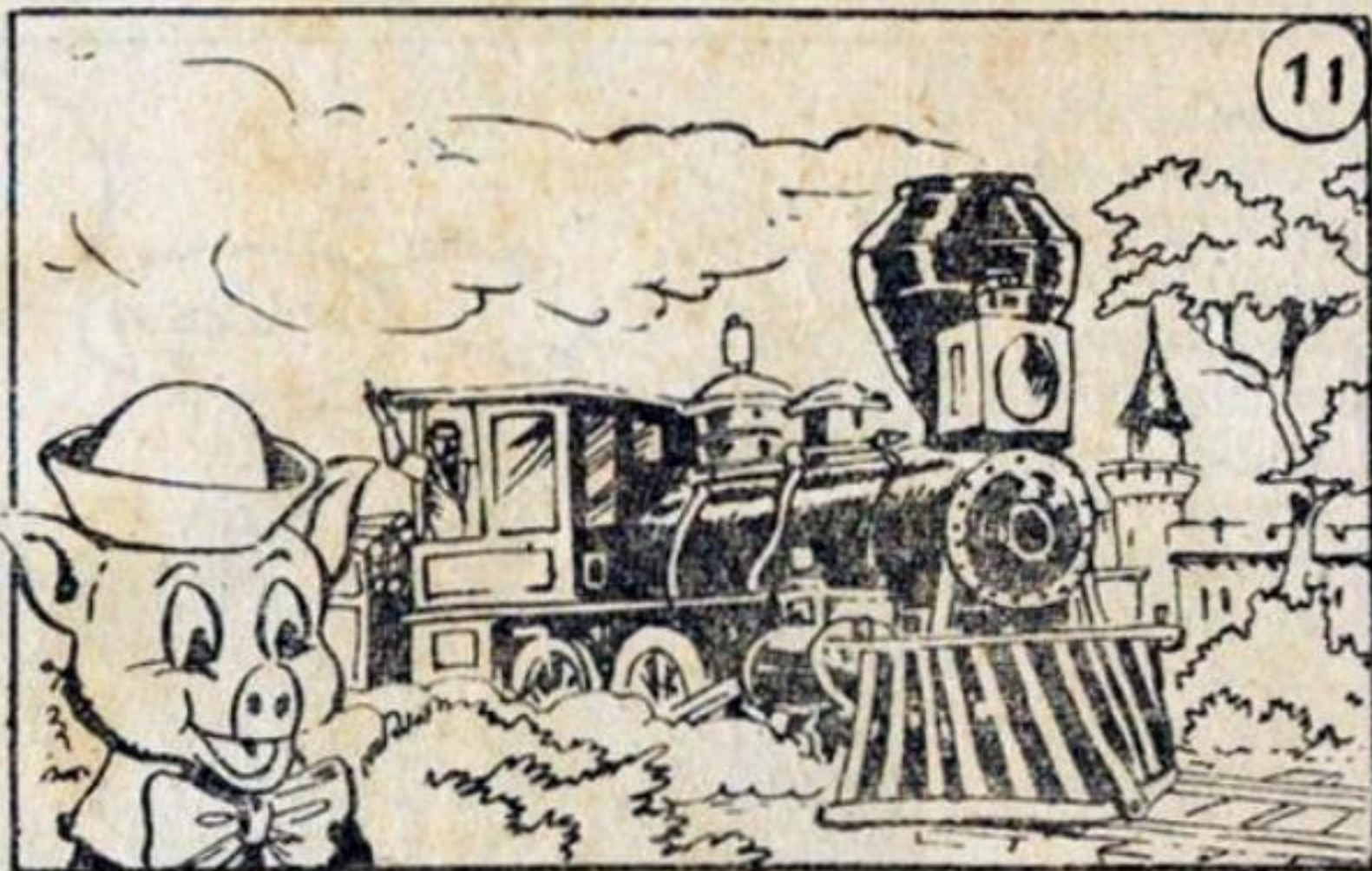
Ồ! ÔNG VUA ARTHUR!

LÂU ĐÀI CỦA CÔNG CHƯA NGỦ TRONG RỪNG KÌA!

EM THẤY KHÔNG, ĐĂNG KIA KIA, GIANG SÒN CỦA LOÀI CÁ SẼU. KHÔNG PHẢI THẬT DẦU!

MỘT THÀNH PHỐ VÀ MỘT ĐOÀN XE LỬA THẬT THỜI VIÊN TÂY ĐƯỢC DỰNG LÊN: MỘT XE LỬA NHỎ Ở SANTA FÉ. CHÍNH TAY WALT DISNEY BÈ LÁI HỒM KHÁNH THÀNH.

...VÀ GIỜ
ĐÂY, CÔ HÃNG
CHỨC NGÀN
DU KHÁCH.
KHẮP MỌI
NƠI, GIÀ, TRẺ
LÒN BÈ TỚI
THĂM VIÊN
HÀNG NGÀY
DISNEYLAND

THỬA ÔNG DISNEY,
ÔNG LÀ MỘT NGƯỜI
HOA KỲ ĐƯỢC BIẾT TỚI
NHIỀU NHẤT. CÒN AI LÀ
KHÔNG BIẾT TỚI TÊN
ÔNG? CÒN AI KHÔNG
COI ÍT NHẤT MỘT TRANH
HOẠT HOA CỦA ÔNG?
SAU RỒI, AI, LÀ NGƯỜI,
KHÔNG NGHE NÓI TỚI
DISNEYLAND?

CÒN LỪNG
DANH CHO
WALT DISNEY
HƠN NỬA LÀ
KHI ĐÔNG
MÌNH ĐÓ BỎ
NƯỚC PHÁP.
NGƯỜI TA ĐÃ
DÙNG TÊN
NHẬN VẬT NỔI
TIẾNG CỦA
ÔNG ĐỂ LÀM
MẶT KHẨU.

CUỐI NĂM,
1966, NHÀ
QUI THUẬT,
KHÔNG CÒN
NỮA. NGÀY
LỄ CHÙA
GIANG SINH,
KHI CÁC EM
BÉ HÂN HOAN
VUI MỪNG
THÌ...

WALT DISNEY ĐÃ MẤT
TỪ NGÀY 15 THÁNG
CHẬP, NHỮNG TẤT CẢ
CÁC CÔNG TRÌNH SÁNG
TẠO ĐỂ THỰC HIỆN GIẤC
MƠ CỦA ÔNG TA VẪN
CÒN LÀM MỆ HOẶC
TOÀN THẾ GIỚI.

ĐÊM VÔ CÙNG

CAM LI NTMT

I

Nhanh như chớp, Vic Morrow gạt mạnh chân của tên Đức. Tên này ngã xuống. Vic Morrow cướp lấy khẩu súng, và đã chuyển bại thành thắng...

Lũ trẻ con vỗ tay reo hò. Tiếng nhạc chấm dứt phim chiến tranh dồn dập. Màn ảnh tự nhiên nổi những hạt nhỏ li ti. Ông Hai thở ra :

— Rồi ! Lại « tóe sao » nữa. Thôi ba tắt nhen !

Mấy đứa trẻ nhao nhao. Hòa lớn giọng :

— Hết phim rồi, để ba tắt máy. Tí nữa mười hai giờ lại mở ra mà ! Tha hồ xem ông già nô en kể chuyện.

Lũ nhỏ vâng lời rậm rập Ông

Hai vặn trái nút máy truyền hình. Khung ảnh trở lại xám ngoét, vô vị. Bà Hai bảo mấy đứa con :

— Thôi, tụi con đi ngủ đi ! Hết tuồng rồi ! Lạnh quá mà ngồi đây chi ?

Bọn trẻ không chịu vào buồng, vì chúng nó còn muốn chống mắt chờ đến mười hai giờ khuya để được xem ông già nô en nói chuyện trong máy truyền hình. Bà Hai đành « chịu thua ».

— Nhưng muốn ngồi đây thì phải mặc thêm áo lạnh. Tụi con có nghe gió thổi nhiều ở ngoài không ? Đợi từ đây đến khuya có nước chết cống.

Bà mang thêm áo lạnh ra cho lũ nhỏ. Tất cả năm đứa — năm, ngồi trên chiếc ghế bô lớn kê

trước mặt chiếc máy truyền hình. Đêm nay chúng không chịu ngủ trong buồng mà đòi ngồi ở phòng ngoài để chờ đến nửa khuya. Nhưng trẻ con không làm đúng ý muốn, nên chỉ mười phút sau chúng đã ngủ quên trên ghế bố.

Chỉ còn lại ông bà Hai với Hòa. Hòa ngồi viết nơi chiếc bàn nhỏ kê gần cửa sổ đóng kín. Ông bà Hai ngồi ở bộ sa lông đan bằng mây. Một thoáng yên lặng khiến Hòa nghe rõ tiếng gió rít qua những đôi thông bên ngoài. Hòa đưa mắt lên nhìn ba má. Tự nhiên Hòa thấy gương mặt ba trầm lặng hơn bao giờ. Còn đôi mắt má sao lại trĩu xuống buồn tênh. Ba Má không nói một lời nào cho phá tan cái không khí u tịch này. Hòa toan mở lời, nhưng tiếng lách tách của thanh củi trong lò sưởi đã làm bà Hai quay lại. Nhận thấy đã gần hết củi, bà Hai đứng dậy mang những thanh củi còn lại ở dưới gầm bàn để đun thêm vào lò. Ánh lửa bùng lên làm hiện rõ những nét nhăn trên mặt bà Hai. Tự nhiên Hòa nghe lòng xúc động lạ thường. Hòa nhìn má, rồi nhìn ba. Sống với cha mẹ, gặp cha mẹ hàng ngày mà Hòa tưởng chừng mới gặp lại hai người để kịp nhận thấy rằng họ đã già rồi. Cuộc sống ở đây bình lặng quá đã khiến Hòa lầm tưởng rằng thời gian không có ảnh hưởng gì đến con người. Hòa có hay đâu năm này qua

tháng nọ ông Hai đạp xe đi xuống con đường dốc đầy đất đỏ tới sở làm thì mái tóc đã đồ muối tiêu; và năm này qua tháng nọ bà Hai cặm cùi trong bếp núc, trong sân vườn nhà, sau rẫy khoai lang thì bàn tay đã cằn cỗi và gương mặt đã nhăn nheo thêm. Bù lại, Hòa đã lớn lên đây, và đàn em năm đứa cũng đã có đứa đi học lâu rồi. Thỉnh thoảng có thư của bác Cả gửi lên, trong thư bác có khuyên ông bà Hai nên dọn xuống Sài Gòn ở để tiện việc buôn bán làm ăn và để cho các con được đi học ở các ngôi trường lớn. Nhưng ông bà Hai không chịu, lấy cớ là đã đủ sống, và con cái thì còn nhỏ cả, chưa cần phải học trường lớn. Và như thế, gia đình Hòa vẫn sống ở đây, trên sườn đồi vắng vẻ, cách xa những ngôi nhà khác. Ba má Hòa trồng khoai ở sau nhà, và vun xới nào rau cải, nào hoa, nào cây ăn trái. Cuộc sống này đã quá quen thuộc, khiến không ai cảm thấy buồn, hay sợ. Nhưng có nhiều lúc, như bây giờ đây, Hòa thấy ba má suy nghĩ trầm ngâm. Má có lúc ngồi nhìn ra cửa kính đăm đăm, nhìn xuống chân đồi như ngóng đợi một ai. Nhưng Hòa nghĩ mãi, không biết có ai để cho má đợi chờ. Nhiều lần Hòa xem trong hộp ảnh của má, được xem đầy đủ hình ảnh của họ hàng. Từ ông bà nội, ông bà ngoại, bác Cả, các cô các chú,

Cụ già NOEL

Em không phải là con chiên
công giáo
Nhưng em vẫn nghe có một
cụ già,

Tóc râu trắng xóa.

Áo quần đỏ cả.

Và nụ cười tươi thật là
tươi !

Cụ mang theo một túi quà.
Đi phân phát cho những trẻ
con ngoan, giỏi.

Mẹ em bảo rằng không có
cu

Nhưng em tin là có

Và luôn ước mơ là có cu

LÊ THANH BÌNH
(Gia Định)

các cậu các dì. Nhưng ông bà nội, ông bà ngoại đã mất. Bác Cả ở dưới Sài Gòn, các cô các chú đã có gia đình nhưng vẫn thường gửi quà về cho chị em Hòa. Không có ai phai lạt tình cảm với gia đình Hòa cả. Còn các cậu các dì, không bao giờ Hòa được nghe má kể rõ ràng về họ. Má chỉ bảo rằng thời buổi loạn lạc, chị em xa cách nhau là thường. Hay chính vì vậy mà má vẫn thường đắm chiêu nhìn ra cửa ngóng trông? Hòa vẫn hay đặt giả thuyết là các cậu các dì đã chết, chứ nếu không họ đã tìm về đây — căn nhà của ông bà ngoại mà bao năm rồi vẫn không hề thay đổi

Ông Hai bỗng đứng dậy, nhìn một lượt năm đứa nhỏ, bảo vợ :

— Má mầy đem tụi nhỏ vào
buồng đi, đề ngủ ở ngoài này
lạnh lắm.

Bà Hai cũng đứng dậy, nhưng bà lại nhìn lò sưởi.

— Chà ! Củi này khô, cháy mau quá, hết cả rồi. Đề tôi ra sân đem thêm vào đây.

Hòa ngưng viết, nói :

— Má đề con ra lấy cho. Trời không lạnh lắm đâu. Với lại... đề con ra xem trời có nhiều sao không.

Bà Hai nhìn chồng, cười :

— Nó lại muốn mơ mộng cả ngoài trời lạnh nữa.

Trong khi ông bà Hai bằng mấy

đưa nhỏ vào buồng ngủ, Hòa mở cánh cửa lớn, lách mình ra sân. Gió lạnh hắt vào người Hòa. Hòa nhặt vài thanh củi ôm thành một ôm rồi ngược nhìn trời. Sao thật nhiều, sáng rực lạ lùng. Hòa đảo mắt nhìn xuống chân đồi. Qua những hàng thông chằng chịt, con đường như khép lại. Ngoài cửa rào, Hòa bỗng thấy thấp thoáng một bóng đen.

2

Bà Hai đã lo xong chỗ ngủ cho bọn trẻ. Bà trở ra trong khi ông Hai đang mở lại máy truyền hình. Tiếng cửa kéo kẹt cùng tiếng gió rít làm cả hai người nhìn ra. Hòa đi vào, tay ôm bó củi, nhưng theo sau là một gã đàn ông. Bà Hai kêu rú lên khi nhận ra cây súng dài đen ngòm trên tay hắn. Ông Hai đứng bật dậy. Gương mặt Hòa tái xanh đầy vẻ kinh hoàng. Cùng lúc đó những hạt trắng hiện lên trên màn ảnh nhỏ, lơ mờ khuôn mặt của ông già Nô-en. Gã lạ mặt cất giọng nghe dữ tợn:

— Đẹp cái thứ đó đi!

Ông Hai thụt lui, tắt máy. Gã đàn ông lại quát:

— Hai người này, ngồi xây mặt vào tường, không được cựa quậy.

Thừa biết sự nguy hiểm, ông bà Hai làm theo lời của tên lạ mặt. Sau đó, hắn chìa súng vào Hòa, hỏi:

— Trong nhà còn ai không?

Hòa lắc đầu:

— Chỉ có mấy đứa em tôi ngủ ở trong buồng. Không có ai nữa hết.

Tên cướp ngoái đầu nhìn vào buồng. Hắn tỏ vẻ yên tâm, ra lệnh:

— Con nhỏ này ngồi xuống ghế, học bài đi. Khôn hồn thì im, không tao bắn chết.

Hòa ngồi xuống, nhưng liếc nhìn lò sưởi, Hòa kêu lên:

— Ông cho tôi đun thêm củi, chứ hết củi rồi, lạnh lắm.

Tên cướp ngăn lại:

— Đẻ đó cho tao. Mày ngồi yên.

Hắn quơ mấy cây củi, bỏ vào lò. Ánh lửa hực lên, chiếu cả gương mặt hắn, đỏ rực. Hòa thấy hắn đứng, dáng lom khom. Cây súng vẫn thủ trên tay hắn, làm tăng thêm vẻ dữ tợn. Hòa nghĩ nếu hắn vắt cây súng đi, thì hắn cũng chỉ là một con người, hiền hoà như ba, như má, như những người bình thường. Nhưng Hòa không hiểu hắn vào nhà để làm gì. Hắn là một tên cướp, một kẻ vượt ngục, hay một... Hòa không dám nghĩ đến điều này, vì nếu đúng như thế, thì không sớm thì muộn ngôi nhà yếu đuối của Hòa sẽ trở thành một pháo đài. Hòa nghĩ đến lúc nào đó súng sẽ nổ thật dòn từ dưới đường cái lên dần đến chân đồi, tràn ngập sân nhà, sau rẫy khoai. Và

ngôi nhà này có còn không? Hoà thốt, giọng lo âu:

— Ông... ông là ai?

Gã đàn ông nhìn Hoà, đôi mắt không có một chút thiện cảm. Hắn lặng thinh ra dấu cho Hoà ngồi yên trên ghế. Rồi hắn đứng cạnh lò sưởi, canh chừng cả Hoà lẫn ông bà Hai. Hình như hắn lạnh lắm — Hoà chắc như vậy, vì trên người hắn chỉ có một bộ đồ đen, mà da hắn thì tái mét lại. Gương mặt hắn xanh xao gầy ốm như người bệnh, còn bàn tay xương xương thì đang nắm chặt cây súng. Trông hắn không giống một hung thần, cũng không giống một tên trộm cướp — mà như một người khổ sở bị cưỡng ép phải cầm một cây súng. Để làm gì? Hoà không biết nữa.

Năm phút yên lặng trôi qua. Ông bà Hai vẫn ngồi trên ghế mây, xây mặt vào tường. Ông Hai đã hết lo ngại, vì thấy tên lạ mặt không giở trò gì hết, nhưng bây giờ ông thắc mắc không hiểu hắn vào nhà ông để làm gì. Còn bà Hai thì run rẩy, nhưng không phải vì lạnh. Bà vẫn nghe rõ ràng tiếng còi reo lách tách nhưng bà không biết sau lưng bà, con gái bà đang ra sao? Còn năm đứa nhỏ trong buồng nữa, nếu có việc gì xảy ra, ai lo cho chúng nó? Tiếng chuông đồng hồ báo hiệu chỉ còn nửa giờ nữa là đến mười hai giờ khuya. Nỗi xúc động

như bị người lạ đến phá rầy cái hạnh phúc nhỏ bé ở nơi hẻo lánh này, làm nước mắt bà Hai chợt ứa ra. Hơn lúc nào hết, những lời khuyên trong thư bác Cả hiện đến, thúc giục. Bà Hai nhắm mắt, thở dài...

Đang kia gã lạ mặt đang tò mò giở mấy trang giấy của Hoà đang viết nửa chừng. Đôi mắt hắn chợt dịu lại, nhìn Hoà. Đôi môi thâm ngất mở ra:

— Làm « văn sĩ » nữa cơ à?

Hoà không trả lời. Hắn lại cầm tập giấy lên, lăm lăm đọc. Hoà len lén nhìn hắn. Ánh lửa từ lò sưởi chập chờn trên nét mặt khô khan — Hoà thấy hình như hắn có vẻ bồn chồn hơn ban nãy. Nhưng còn cây súng trên tay hắn! Hơi thép lạnh kề bên đe dọa làm Hoà run mình.

3

— Hoà ơi! Bình thủy nước sôi có đầy không? Hồi chiều má dặn con chế đầy đề sẵn, con có làm không?

Tên lạ mặt quay lại nhìn bà Hai. Hoà đáp:

— Dạ có, con chế đầy rồi.

— Dẹp đi, không có nước non gì hết — gã nói.

Bà Hai năn nỉ:

— Ông làm ơn cho con tôi nó đi pha cà phê cho ba nó. Đêm nào ông cũng uống cà phê. Ông làm ơn...

Nghe đến « cà phê », đôi lông mày của hắn cau lại. Hoà thấy hắn kín đáo nuốt nước bọt. Hoà nhìn hắn, dịu dàng hỏi :

— Ông ơi ! Hình như ông đói lắm ?

Hắn giật mình :

— Sao... cô bé biết ?

— Tôi nhìn ông, tôi biết. Ông có thích uống một tí cà phê đỡ đói không ?

Hắn lắc đầu, gằn một tiếng :

— Không !

Hoà đưa tay chỉ về phía bếp :

— Tôi không tìm cách trốn ông đâu. Tôi xuống bếp pha cà phê, rồi bùng lên. Đứng ở đây ông có thể nhìn xuống bếp canh chừng tôi.

Tên lạ mặt lại nuốt nước bọt. Hoà nhẹ nhàng đứng dậy, vừa dò xem phản ứng của hắn. Hắn gật đầu. Hoà đi xuống bếp. Đứng ở cạnh bàn, hắn trông thấy Hoà nhắc bình thủy, lúi cúi pha cà phê.

Hai phút qua. Hoà bùng một cái khay với hai tách cà phê đi lên. Gã lạ mặt nhắm mắt, hít lấy hương thơm đậm đà. Hoà đặt một tách xuống trước mặt ông Hai, rồi tiến về phía gã nọ. Hắn sáng rực đôi mắt lên, chờ đợi. Nhưng chợt Hoà ngừng chân, và tên kia cũng giật mình — Vì có tiếng chó sủa vang dưới đường cái. Hắn hé cửa nhìn ra. Phía

dưới kia hình như có ánh đèn pin lập lờ. Rồi mơ hồ, hắn nghe tiếng chân bước trên đá, tiến dần lên đồi. Tiếng chân càng lúc càng rõ hơn. Mặt hắn rần lại, hắn hất cằm hỏi Hoà :

— Cái gì vậy ?

Hoà đáp, giọng run lên :

— Có lẽ...đó là tiếng chân của mấy anh nghĩa quân. Ông !..., trời ơi !

Hoà ôm mặt. Cảnh hai hùng ngôi nhà này biến thành pháo đài cho một cây súng tung hoành, sân nhà thành bãi chiến vẽ ra trong trí óc ngây thơ. Tách cà phê còn nghi ngút khói thơm, nhưng không kích động được tên lạ mặt. Hắn lầm lì :

— Đằng sau nhà có còn ngõ đi không ?

— Dạ .. chỉ có rẫy khoai. Nếu ông muốn đi, ông phải leo lên dốc. Qua khỏi cái « đông » này là vào rừng. Ông phải đi cả buổi mới ra đến Cam Ly. Nhưng...ông

không chịu nổi đâu, lạnh lắm. Mà ông đang đói nữa!

— Kệ tao. Đề tao đi ngủ sau.

Hắn toan đẩy cánh cửa. Nhưng đằng sau nhà thấp thoáng ánh đèn pin. Hắn lắc đầu, run rẩy. Hắn đẩy Hòa nép gần bàn viết, ra lệnh:

— Đứng yên. Cả hai ông bà kia nữa. Không ai được la lên.

Đôi bàn tay xương xẩu nâng cây súng, lên đạn. Hòa kinh ngạc:

— Ông! Trời ơi! Ông đừng chống lại họ. Họ đông lắm!

Tên nọ banh áo ra, đề lộ cho Hòa thấy những băng đạn dài giấu trong người. Hòa muốn quỵ xuống vì hãi hùng. Bà Hai nói như sắp đứt hơi:

— Lũ con tôi! Chắc chết mất! Ông ơi!...

Ông Hai đỡ người trên ghế! Có lẽ đây giây phút cuối cùng ông ngồi ở đây để còn thấy ngôi nhà yêu dấu. Ông nhắm mắt lại biểu lộ sự bất lực trước tên lạ mặt.

Có tiếng lá xao động ngoài vườn. Tên lạ mặt sửa soạn vị trí để kê cây súng. Hắn quay nhìn Hòa, dò xét thái độ. Trong phút giây sợ hãi, Hòa nhìn xuống tách cà-phê dành cho hắn còn nghi ngút khói. Và, nhanh như chớp, Hòa bung tách cà-phê lên, tạt mạnh vào mắt hắn. Đôi bàn tay xương xẩu buông rơi cây súng,

ôm mắt. Tiếng rú đau đớn nghe rùng rời...

4

Mọi việc xảy ra y như một khúc phim nghệt thờ. Cô bé Hòa hành động lạnh lẽo như một anh hùng trong phim « chiến tranh »: Nhưng lũ trẻ nhỏ còn ngủ ngon nên không có tiếng reo hò. Và Hòa không đoạt khẩu súng, không trối tay tên lạ mặt. Mà cô bé bật lên khóc, vừa khóc vừa lấy khăn lau mặt cho hắn, và cởi chiếc áo ấm choàng lên người hắn.

— Cậu Quy, có phải cậu Quy đây không? Má ơi, má quay lại đi, má nhìn xem có phải cậu Quy, em của má đây không? Ba ơi! Ba có nhận ra người này không? Cậu Quy! Cậu không biết cháu, nhưng cháu biết cậu: Cháu nhận ra cậu khi cậu đứng gần lò sưởi, dáng cậu khom khom. Cậu có nhớ ngày xưa cậu chụp một cái ảnh mà cậu đang khom lưng ôm cúi trước nhà ông bà ngoại không? Cháu nhận ra cậu ghì tay trên cây súng. Cậu có nhớ ngày xưa cậu chụp một cái ảnh mà cậu đang ôm một cây súng giả không? Và cậu có một cái ảnh đang đọc sách nữa, rõ ràng là hình ảnh của cậu đây khi mà cậu đọc tập truyện của cháu. Cậu Quy, hình ảnh của cậu và các cậu, dì khác còn đầy cả hộp của má cháu. Cậu có nhận ra ngôi nhà này không? Ngôi nhà

này của ông bà ngoại cho ba má cháu nè ! Hay cậu cố tình quên ? Cậu có nhận ra má cháu không ? Tại sao khi vào nhà cậu không vui mừng gặp chị ? Tại sao cậu mang cả súng vào đây ? Má nhà này, ba má cháu đã cố giữ gìn, đã cố lưu lại ở đây để chờ ngày các cậu, các dì trở về. Cậu nhìn ba má cháu đi ! Hai người chắc đã già hơn ngày xưa có cậu có dì rất nhiều phải không cậu ? Ngày xưa chưa có cháu, và các cậu các dì đã đi đâu, đã làm gì cháu không được rõ. Cháu là Hòa, còn năm đứa em cháu ngủ trong buồng nữa kia ! Tất cả là cháu của cậu. Chúng cháu vẫn hằng mong có ngày gặp các cậu các dì. Cháu mơ làm văn sĩ, nên cháu hay xin má cho xem hộp ảnh, để vẽ vời cho các cậu các dì trong những truyện của cháu. Bây giờ cháu đã gặp cậu rồi ! Sao cậu không tỏ vẻ vui mừng hay nói một câu thân tình khi trở về ngôi nhà này ? Cháu chờ đợi cậu nói, nhưng cơ hồ cậu không nhớ gì cả. Cậu không nhận ra ai cả sao ? Cháu đã pha cà phê cho cậu uống, vì cháu biết cậu đói. Nhưng cậu lại muốn biến ngôi nhà này thành chiến trường, muốn hủy diệt rẫy khoai, vườn rau sau nhà, muốn giết những người ngoài kia. Cậu biết không, họ là những người bạn của cậu đó ! Chú Văn, chú Hoài, chú Bảy cụt một ngón tay, cậu nhớ họ không ? Họ đã giúp đỡ cho ba má

cháu rất nhiều, đã góp bàn tay sửa sang mảnh đất này, ngôi nhà này. Cháu không muốn họ chết. Cháu cũng không muốn cậu chết. Cậu cho cháu xin lỗi cậu thật là nhiều... Cháu hành động xuẩn ngốc, nhưng không thể không làm. Cháu chờ đợi cậu nói ngay từ phút mơ hồ nhận ra cậu. Và cháu cũng chưa kịp nói với cậu... Cậu Quy, cháu xin phép cậu tháo những băng đạn này ra nhé ! Không có hận thù khi bước vào ngôi nhà này. Cậu đừng chối bỏ tình người trong cậu. Cậu nhìn ba cháu, má cháu đi ! Cậu ơi ! Cậu Quy ơi !

Người lạ mặt — đúng hơn, cậu Quy của cô bé Hòa buông hai tay, cố mấp máy đôi mắt. Đồng thời với tiếng xô ghế đứng dậy của ông Hai, đồng thời với tiếng kêu vừa xót xa vừa vui mừng của bà Hai, người ấy ôm siết đứa cháu trong đôi bàn tay xương xẩu. Từ đôi mi mắt còn bông rớt, hai giọt nước mắt bỗng bất ngờ thoát ra, lăn xuống đôi gò má cao.

Có tiếng gõ cửa dồn dập, rồi cánh cửa bật mở tung mang theo tiếng gió rít. Rất đông người hiện ra, in hình trên khung trời đầy sao sáng. Và tiếng khóc sục sùi của cô bé Hòa dậy lên làm mềm mọi trái tim.

CAM-LI NTMT

Tôi làm bánh

Không có gì khổ cho bằng có vài ông anh biết qua chút đỉnh về gia chánh. Các ông cứ chê món này dở, bảo món kia chẳng ngon làm đôi lúc mình ao ước sao nó không là em trai để mình tha hồ « trừng trị ».

Cũng không có gì khó cho bằng có một lũ em mồm lúc nào cũng thích nhai bánh mà không biết làm một thứ.

Trong gia đình, tôi đứng một địa vị không lấy gì làm đặc biệt trong các anh chị em. Thoạt đầu là anh Hòa và anh Bình. Cặp song sinh này chẳng những giống nhau về hình dáng mà còn hết về tính tình nữa. Từ ngày gia nhập đoàn hướng đạo nên biết chút đỉnh về nội trợ như: ghế nồi cơm không

khét, kho nồi cá không tanh là các anh bắt đầu khó dễ tôi đủ chuyện. Mỗi lần có món ăn nào một trong hai người chê thì nhất định không tránh khỏi lời chê bai của nhân vật thứ hai. Nào là :

— Con gái gì mà chặt đầu cá lóc không khéo, không gọn gì hết. Tui mà làm thì cô phải biết.

— Vâng, em biết anh giỏi nhất rồi. Làm cá thuê nổi tiếng ngoài chợ ấy mà. Hôm nào đi chợ em lại chả gặp. Khoe mãi.

Thấy tôi gài bí anh Hòa là anh Bình lên tiếng ủng hộ đồng minh một cách đặc lực :

— Như vậy người ta cũng có một nghề. Ai như cô, nữa về cho chúng « sĩ vả » ấy.

— Còn hơn anh, rán học cho khéo đi nữa về làm mọi... Ở nhà chả chịu động móng tay mà lúc nào cũng đầy câu khen chê.

— Trời ơi, nói thế mà nghe được à ? Hôm qua, đưa nào nạnh người ta rửa chén vậy ?

— Đâu phải em nạnh, em tập cho anh đó.

Đại khái, hai anh và tôi thường có những trục trặc kỹ thuật như thế luôn. Tiếp sau tôi là một lũ lỗi ti xếp hàng lớn bé : thằng Thịnh, Vượng, nhỏ Thủy, Thúy và bé Mai. Eo ơi ! Tôi không hiểu bọn chúng có phải là « sâu đường » hay không mà ăn ngọt dễ sợ luôn. Mồm lúc nào văng bánh là có kẹo. Tôi cứ phải dọa mãi :

— Mấy đứa ăn ngọt nhiều quá sâu nó đục cả răng. Mai mốt thành nha sĩ chị nhỡ hết hai hàm răng cho xem.

Thấy tôi « nhát con nít », anh

Hòa (lại cũng anh Hòa) bênh chúng liền :

— Chả sợ các em ạ. Chị ấy yếu như cọng bún chỉ có việc sờ mẩy cái răng còn có lý chớ nói chuyện nhỏ có vẻ hơi hoang đường đấy.

Tôi nhăn mặt :

— Người ta như vậy mà còn chê. Chả lẽ con gái mà hí hục, rầm rầm như anh à ?

— Thôi đi cọng bún, nội việc đánh ổ bánh mà còn không xong. cứ gọi anh ơi, anh hồi đã biết sức mạnh vô địch của cô rồi.

Thấy anh tấn công tôi xiềng niềng, mấy đứa nhỏ lại « cuốn theo chiều gió ».

— Em chả sợ, có chị làm nha sĩ không ăn kẹo uồng.

— Nha sĩ gì mà cũng sún răng như bọn em chớ có gì hơn đâu mà rầy rà hoài.

Bỗng, nhỏ Thủy chạy đến gần tôi, nắm tay ra chiều thân mật :

— Cho anh Thịnh theo phe anh Hòa đi, còn em theo chị Thanh. Trưa nay em biết chị Thanh dự định cho chúng mình một chầu bánh ngon tuyệt cú mèo nè.

Nhỏ Thủy, Vượng, Mai lại chạy qua luôn, đứa nắm tay, đứa kéo áo :

— Thật hở chị Thanh ? Thế thì em bỏ chị nhất.

Tôi còn đang ngờ ngác vì có định làm bánh, làm trái bao giờ đâu thì nhỏ Thủy bỏ nhỏ vào tai :

— Chị Thanh ừ đi, em lập mưu để kéo bọn họ về chị đó mà. Tài ghê chưa ? Mưu Khổng Minh mờ.

Nghe con bé nói có vẻ bùi tai, tôi gật gù, long trọng tuyên bố :

— Đúng rồi, trưa nay chị đãi một loại bánh đặc biệt : bánh Công Chúa.

— Hoan hô chị Thanh.

— Nhất chị Thanh.

Cả bọn nhao lên, mừng như mèo gặp mỡ. Quay sang nhỏ Thủy, tôi định cảm ơn nó đã giúp cho tôi một phương pháp thu phục nhân tâm thì gặp ngay gương mặt hí hửng của nó đang nheo mắt cười với anh Hòa. Chết rồi ! Vậy là tôi mắc mưu bọn họ rồi. Vừa định tặng cho nhỏ Thủy một « Độc thủ quyền » thì con bé đã chạy ra sân mang theo giọng cười ròn rã.

Quân tử nhất hí ngôn. Chả lẽ hứa với bọn chúng mà giờ lại làm lơ thì mất mặt anh hùng hết à ? tôi đành hy sinh giấc ngủ trưa quý báu xuống bếp lục đục dụng cụ đồ nghề. Chao ơi, lúc làm việc sao chẳng thấy anh em nào hiện xuống dùm cả. Đi gõ cửa từng phòng mà phòng nào, phòng nấy im thin thít như con nít sợ ông kẹ. Chán nản, tôi đành đơn thân độc mã xông pha ra chiến trường.

Mới được nhỏ Sương (cô bạn cùng lớp) chỉ sơ cách làm bánh Công Chúa. Chẳng có gì là khó. Đong bột, đong đường cẩn thận, tôi cho vào thau nhồi với hột gà. Sau đó lại thêm vani vào cho « chết cả mũi » bọn họ mới được. Kỹ lưỡng, tôi chia bột ra hai phần, một phần để trắng phần ít hơn cho củ dền vào để có màu hồng thật tươi. Nhìn thau bột hồng hồng, màu của trẻ trung xinh làm sao. Bằng đôi tay và con dao con, tôi xử dụng mọi khéo léo để nắn từng cái bánh. Một cái, hai cái, ba cái...và nhiều lần lần những đoá hoa công

chứa, từng cánh nhỏ xòe ra uốn éo với nhụy đỏ hồng bên trong trông thật mát cả mắt. Chả bao lâu, thau bột cạn dần rồi sạch hẳn. Tôi hân hoan thoa dầu vào khuôn và bắc lò lên nung. Canh lửa trên, lửa dưới thật kỹ, tôi thở phào, nhẹ nhõm thầm tự khen mình hấp thụ nhanh vì nhờ bạn chỉ tóm tắt sơ. Để xem kỳ này hai ông anh qui còn dám « bình liệng » gì nữa không. Con trai làm gì bị kịp con gái ở những điểm này các bạn nhỉ ?

Chờ khoảng 20 phút, gió hiu hiu làm cơn buồn ngủ từ đâu ào ào kéo đến, hai mi mắt của tôi chỉ còn một epsilon nữa là khép kín. Từ đâu bay đến một mùi hương ngào ngạt tỏa rộng cả nhà mỗi lúc một thơm hơn. Nhiều tiếng chân rầm rầm chạy đến :

— Bánh chín.

— Bánh chín.

Tiếng reo hò ròn rã như tiếng quân thắng trận làm tôi « tỉnh giấc nam kha » ngay. May mắn làm sao, hai vỉ bánh thật vừa vàng. Màu vàng rực rỡ của cánh hoa trông thật hấp dẫn tuyến nước bọt. Thắng Thịnh chấp miệng nuốt nước bọt :

— Ài chà chà, mới nhìn là em biết ngay bánh ngon rồi.

— Em cũng vậy — Nhỏ Thủy tiếp — nhìn hình thức là em biết ngay nội dung.

— Hoa công chúa đã đẹp mà lại thơm ác nữa — Nhỏ Thúy nịnh một câu.

Anh Bình gật gật :

— Tạm được, tạm được. Nhưng nếu muốn biết ngon hay không phải thử sốt dẻo mới được chớ.

Nghe khen, tôi thỏa mãn đôi phần vì thấy việc mình bỏ ngủ trưa không phải là vô ích. Ít nhất cũng được đền bù như thế chứ. Tôi hãnh diện :

— Từ từ đã nào, làm gì mà gấp quá, bỏng cả miệng bây giờ.

Bánh chưa kịp nguội là anh Hoà, anh Bình rồi tiếp theo là lũ nhóc mỗi người thử sẵn một khẩu phần. (dĩ nhiên trong đó có cả tôi) Nhìn mọi người hăm hở, lòng tôi vui sướng vô ngần. Nhưng :

— Á ! — Từng tiếng rú lên thẳm nào.

— Ái da...

Tôi cũng khựng lại ngay cần đầu tiên khi tiếng khóc bé Mai thét lên.

— Trời ơi, đá nung. Thúy kêu lên đau khổ.

— Bé Mai cắn vào môi chảy máu rồi.

Tôi hốt hoảng ẵm con bé đi rửa miệng rồi dỗ dành.

— Mai đừng khóc, chị cho Mai hai, ba cái bánh thiệt nhiều.

Con bé lắc đầu nguầy nguậy :

— Hồng thèm, hu hu, bánh gì cứng ngắt làm em cắn trúng môi, đau quá hu hu...

Nghe dưới bếp đám giặc con nổi dậy hỗn loạn, mẹ đi xuống :

— Trưa làm gì mà rần rật vậy ?

— Mẹ ơi, một tài nhân vừa xuất hiện biến đá xanh thành bánh báo hại chúng con mỗi người mẻ hai ba cái răng. Phần bé Mai chảy máu môi.

— Nha sĩ ác quá. Bộ sợ nữa ra trường không ai thèm cho nhổ răng hay sao mà nỡ đành ám hại bọn ta như thế ? Thương thân ta, nạn nhân khờ khạo của nha sĩ nhà ta.

Nghe hai anh kêu, mẹ không hiểu ắt giáp gì cả. Nhưng khi nhìn đến vỉ bánh, mẹ cầm lên một cái cắn thử. Mẹ lại nhăn mặt :

— Chết rồi, con hại hàm răng của bọn chúng rồi Thanh ơi.

Thấy tác giả đứng mếu máo như mèo bị cắt tai, thằng Thịnh lại trêu :

— Eo ơi ! lúc này trông mặt chị Thanh tươi như hoa... Công Chúa vậy đó.

Nhỏ Thủy trêu Thúy :

— Mà thơm ác nữa hử Thúy ?

Anh Hòa bắt tay làm loa quảng cáo :

— A lô. A lô, một lối nhổ răng mới, phát minh bởi nha sĩ Thanh,

phương pháp tiện và lợi. Ai muốn nhổ một cái răng, ăn một cái bánh. A lô. A lô. Bảo đảm 100%, chẳng những rụng một răng còn rụng luôn hai, ba cái nữa. Đây là lấy rẻ, nhổ một cái, tặng hai ba cái. A lô, A lô...

Chờ cho mẹ bình định xong đám giặc, khi mọi người phân tán mỏng lên nhà trên, tôi bắt đầu thu dọn chiến trường. Kết quả thu được :

— Địch khóc lóc, nhả nhổ, mẻ răng.

— Bên ta vô sự trừ một số rất nhỏ bị « cắn mẻ » đôi chút.

Nhìn lại « chiến lợi phẩm » của buổi trưa : hai mâm còn nguyên, tôi lắc đầu chán nản. « Biết thế này ngủ quách cho xong ».

— Thôi đừng nản — lời mẹ dịu dàng — Con gái siêng năng như thế mẹ mừng, nhưng sao con làm mà không hỏi mẹ chỉ cho ? Lẽ ra Thanh phải đánh hột gà cho thật nổi nó sẽ không bị cứng mà lại mềm và xốp. Lần sau, có làm gì phải hỏi mẹ cho chắc chắn nhé.

Nhìn nụ cười của mẹ thật đẹp, tôi sáng khoái lại dần. Thôi, âu cũng là một bài học quý giá sau này :

« Làm việc gì phải suy nghĩ cẩn thận và có phương pháp chắc chắn mới không hư việc ».

HỒNG QUÂN

(TIẾP THEO)

● Nguyên tác của PEARL BUCK
Phóng tác của TRƯỜNG ĐỨC MINH VĂN

— Con đừng ích kỷ thế, Kiều Uy. Chúng ta phải muốn điều tốt cho Vi Da.

Nói rồi cha Kiều Uy xoay qua ông lão quý tộc :

— Thưa ngài, chúng tôi thành thật cảm ơn Ngài đã đối xử tốt với Vi Da và không biết làm sao đền đáp. Trước kia chúng tôi cũng có ý định nhận cậu ấy làm con nhưng thật tình chúng tôi quá nghèo nên khó có thể nuôi nấng và cho Vi Da học đàn ông hoàng như Ngài được. Vì vậy, ngày mai khi Vi Da thức giấc, chúng tôi sẽ nói rõ lòng ưu ái của Ngài đã dành riêng cho cậu, và để cho cậu tự do quyết định.

— Tốt lắm. Ngày mai cứ bảo cậu ấy đến gặp lão và trả lời cho lão hay. Dích thân cậu ấy nói, lão sẽ biết được ý định của cậu ấy.

— Vâng. Ngày mai Vi Da sẽ đến hầu chuyện với Ngài.

Kiều Uy buồn thiu khi nghĩ đến nay mai Vi Da sẽ bỏ cậu vào sông trong lâu đài. Cậu trách móc cha.

— Vi Da đi thì con hết có anh rồi !

— Kiều Uy, con không được ích kỷ thế. Con phải để cho Vi Da tự do quyết định. Cố gắng thuyết phục cậu ấy là sai lầm. Ngày mai, ba cấm con không được bàn với Vi Da về vấn đề này. Khi Vi Da tỉnh dậy, chính ba sẽ đích thân nói chuyện với cậu ấy.

Kiều Uy nín thinh. Cậu không dám hó hé mỗi khi thấy cha tỏ ra nghiêm nghị như thế. Cậu bỏ đi ngủ mà lòng buồn rười rượi. Cậu tự nghĩ đêm nay chắc sẽ thức trắng quá, nhưng rồi giấc ngủ đến với tuổi trẻ của cậu lúc nào không hay.

Buổi sáng, vừa thức dậy, cậu đã nhớ đến giây phút Vi Da sắp phải chọn lựa. Cậu bước xuống giường, rửa mặt, thay quần áo rồi xếp

chấn vào tủ. Cậu ra đồng làm việc ngay, đến nơi đã thấy cha cậu đứng đó từ bao giờ. Buổi sáng hôm nay đẹp trời, gió nhẹ thoảng qua mát rượi, không khí trong vắt tựa như không có một hạt bụi. Xa xa mặt biển lờ mờ dưới làn sương mỏng.

Sau khi trao đổi những lời chúc ban sáng, cậu bé hỏi thăm cha :

— Vi Da dậy chưa ba?

— Chưa, có lẽ cậu ấy cũng sắp dậy rồi.

Kiều Uy giúp cha đẩy cỏ ở những luống cải.

— Ba sẽ nói chuyện ngay với Vi Da khi cậu ấy thức dậy. Chúng ta không nên để cậu ấy quen dần rồi xem nhà mình như nhà cậu ấy. Điều đó không tốt chút nào. Cậu ấy phải quyết định ngay hôm nay trước khi có những ràng buộc mới.

— Thế con có được phép có mặt ở đó khi ba nói chuyện với Vi Da không?

— Không, con không được phép. Ba sẽ nói riêng với cậu ấy. Ba sẽ trình bày rõ ràng những điều thuận lợi mà ông lão quý tộc sẽ dành riêng cho cậu ấy và tất cả những thiếu thốn nếu cậu ấy chấp nhận ở đây.

Kiều Uy cảm thấy tức bực, cõ cậu nghẹn lại, cậu cho rằng cha cậu quá ngay thẳng, nhiều khi không đúng cách. Con tức bực dầy vò khiến cậu bật khóc :

— Vậy là Vi Da sẽ rời khỏi nhà mình hả ba?

— Đành vậy con ạ.

Cả hai cha con nín lặng trở về nhà ăn sáng. Kiều Uy không muốn ăn uống gì cả. Sau bữa cơm, cậu bé trở ra đồng ngay, hôm nay cậu không thích đùa giỡn chút nào. Cha cậu ngồi trầm ngâm nơi bậc cửa. Trong phòng có tiếng Vi Da thức giấc.

Một mình Kiều Uy cặm cúi làm việc ngoài đồng. Những giọt lệ nóng hổi lăn tròn trên hai má, rơi xuống đất. Cậu vẫn đề mặc, cố gắng hết sức làm việc và nhất quyết chỉ trở về nhà khi nào có tiếng cha gọi. Mãi đến gần trưa tiếng cha cậu mới vang lên. Lúc ấy ánh sáng đã chói chang và mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Cậu chạy vội trên đường đề trở về nhà. Đến cổng đã thấy cha cậu và Vi Da đứng đợi. Khuôn mặt Vi Da vẫn còn xanh xao, đôi mắt hoen đỏ. Đã khá lâu rồi Vi Da mới khóc lại.

Nhìn thấy Kiều Uy, Vi Da lại khóc thấp thoáng sau làn nước

mắt, Kiều Uy thấy đôi mắt Vi Da mở lớn nhìn cậu. Cha Kiều Uy ôn tồn bảo :

— Vi Da, cháu cứ khóc đi. Khóc được là vui đi nỗi khổ. Gặp chuyện buồn mà không khóc được là chưa trở lại bình thường đâu. Cháu cứ thoải mái khóc.

Rồi ông quay sang bảo Kiều Uy :

— Ba đã nói hết với Vi Da rồi và muốn cậu ấy quyết định sau khi nhìn thấy bên trong lâu đài. Ba muốn cậu ấy nhìn thấy tận mắt tất cả những tiện nghi mà ông lão quý tộc sẽ dành cho cậu — ông quay sang Vi Da — Còn như ở đây, chỉ có bốn phòng nhỏ, một cái bếp con con và cả gia đình chú phải làm lụng vất vả mới có cái ăn cái mặc. Cháu thấy đó gia đình chú không có dư dả.

Ông chìa hai tay ra cho chú xem, lòng bàn tay thô kệch và chai đá. Vì làm việc nặng nhọc nhiều. Rồi ông nói tiếp :

— Kiều Uy, con hãy đi theo Vi Da đến lâu đài và nhớ khuyên Vi Da ở lại đó, điều ấy có ích cho Vi Da.

Nghe thế Kiều Uy cảm thấy đau lòng, công việc ấy đối với cậu nặng nhọc quá. Cậu tìm cách nói lảng đi :

— Ba để con vào tắm rửa và thay quần áo mới nhé.

— Không, con cứ mặc nguyên như thế mà đi. Ba muốn thấy con là con một bác nông phu.

Hai đứa bé dắt tay nhau đi xuống đồi. Chúng cố tình lần tránh bãi biển hoang vu, tìm đường tắt đi lên lâu đài. Cánh cửa mở rộng để lộ một ngôi vườn đẹp và sang trọng. Gã làm vườn đang chăm chú quét sạch lớp rêu, chợt thấy hai đứa bé vội chặn lại.

— Hai ranh con đi đâu vậy ?

Kiều Uy ấp úng trả lời :

— Ba tôi sai tôi đến gặp ông lão quý tộc.

— Thế mà có phải là con Uyên Sĩ Đại Gia không ?

— Vâng, còn đây là Vi Da muốn đến gặp ông lão quý tộc.

Gã làm vườn khom người chào Vi Da và sửa giọng nói cho lịch sự :

— Xin mời hai cậu theo tôi.

Hai đứa bé theo gã đi trên con đường nhỏ trải sỏi trắng tinh, hai bên có hàng thông cao rợp bóng. Vườn bông trong lâu đài rung

rinh trong ánh nắng, tỏa hương dịu dàng quyến rũ. Hồ nước trong veo đang yên lặng chờ những cánh hoa soi bóng.

Kiều Uy thì thầm vào tai bạn :

— Đẹp quá nhỉ ?

Vi Da không trả lời, cậu bé bước đi nặng nhọc, đầu cúi gằm xuống. Đến đại sảnh, cả ba cởi hết giày dép ra và theo gã làm vườn bước vào cổng lớn. Vào tới trong, gã làm vườn dừng lại, một tên đầy tớ khác tiến ra. Gã làm vườn bước lại thì thầm vào tai y. Lập tức y cúi đầu niềm nở :

— Xin mời hai cậu theo tôi.

Cả ba đi dọc theo một hành lang dài, hai bên tường bằng gỗ quý chùi bóng như gương. Trên nền nhà trải một tấm thảm mượt nhiều màu sắc bước đi êm ái hơn cả lớp rêu ngoài vườn. Dọc hai bên hành lang có gắn những tấm cửa kính lớn, bên trong là những căn phòng rộng rãi bày những bình bông tươi, những bức tranh quý giá và những bộ bàn ghế cồng bằng mun đen bóng. Cả hai cậu bé chưa hề thấy một căn nhà nào đẹp và sang trọng đến thế. Kiêu Uy nuốt nước miếng, làm sao Vi Da có thể rời bỏ nơi này để về nhà cậu đây.

Từ xa, chúng thấy ông lão quý tộc đang ngồi trên một chiếc bàn nhỏ hí hoáy viết. Cửa sổ phía sau ông mở rộng và căn phòng ông như sáng rực lên với vườn hoa muôn sắc trông như cảnh thần tiên. Ông lão đang cẩn thận dùng bút lông vẽ những đường nét thanh tú trên bức lụa trắng ngần. Sống mũi ông trễ nải gọng kính vàng óng ánh.

Nghe tiếng chân, ông lão ngược lên, tháo kính ra và đặt bút xuống.

— Các cháu có biết lão đang viết gì đây không ?

Cả Kiêu Uy và Vi Da đều im lặng. Chúng không biết trả lời sao. Trong căn phòng mênh mông này, sự yên lặng và sự sang trọng làm ông lão nổi bật lên. Người ông cao và mảnh khảnh. Đầu tóc ông bạc phơ, khuôn mặt và hai tay gầy, thanh thoát với làn da mỏng manh và những chiếc xương nhỏ. Toàn thân ông toát ra sự oai nghiêm của bậc vương giả nhưng đôi mắt lại là đôi mắt của một nhà thông thái, sáng ngời vẻ thông minh.

Ông lão khoan thai giải thích :

— Đó không phải là một bài thơ của lão làm ra, mà là một danh ngôn xứ Ấn Độ. Lão rất thích câu này nên phải viết vào đây và treo trên đầu giường để nhìn thấy mỗi ngày.

Ông lão đưa cao bức hoành phi cho chúng xem rồi ngâm nga đọc :

— Con cái của Thượng Đế rất quý hóa nhưng cũng rất lạ kỳ, rất xinh đẹp nhưng cũng rất hẹp hòi.

Ông chăm chăm nhìn hai đứa bé rồi nói :

— Các cháu nghĩ thế nào ?

Chúng nhìn nhau dò hỏi. Cuối cùng Vi Da cảm thấy lớn hơn Kiều Uy nên trả lời :

— Thưa Ngài, chúng cháu không hiểu gì cả.

Ông lão gật gù ra vẻ thích thú rồi bảo :

— Tất cả chúng ta đều là con cái của Thượng Đế cả ấy mà.

Nói rồi, ông lão mang kính vào để nhìn rõ Vi Da hơn rồi hỏi :

— Tốt lắm, cháu có muốn làm con lão không ?

Mặt Vi Da vụt đỏ như gấc. Cậu bé không ngờ ông lão lại hỏi cậu đột ngột và thẳng thắn như vậy.

Ông lão nhận thấy vẻ khó khăn của Vi Da nên bảo :

— Cháu chỉ việc trả lời có hay không. Cháu đừng ngại.

— Thưa ngài, cháu xin trả lời không.

Nói rồi Vi Da mới cảm thấy câu trả lời hơi tàn bạo, nên vội nói thêm :

— Cháu hết lòng cảm ơn Ngài, nhưng thưa Ngài cháu đã có một mái nhà êm ấm ở nông trại rồi.

Nghe câu trả lời của bạn, Kiều Uy muốn hét to lên vì vui. Cậu quên bẵng đi sóng thần, tất cả mọi hiểm nguy và trong giây phút ấy, cậu muốn nhảy cồm cho thỏa chí. Nhưng rồi cậu sức nghĩ đến gia đình, đến bốn căn buồng nhỏ và cái bếp con, cậu trịnh trọng nói với Vi Da :

— Này Vi Da, cậu đừng quên nhà tớ nghèo lắm đó.

Ông lão mỉm cười, thoáng có chút buồn bã phảng phất trên đôi môi già nua :

— Quả thật họ nghèo lắm đó Vi Da. Còn nếu cháu ở lại đây, cháu sẽ có đủ mọi thứ và cháu có thể mời bạn cháu thỉnh thoảng lại

chơi. Riêng lão, lão sẵn lòng để cháu giúp đỡ gia đình họ ít tiền bạc. Với tư cách là con lão, việc cháu giúp người nghèo rất là hợp lý.

— Thưa Ngài, những kẻ đã may mắn thoát khỏi sóng thần hiện giờ ở đâu?

— Một số đã ra đi, một số vẫn còn tạm trú trong đây nhà dành riêng của lão.

— Tại sao Ngài không mời họ vào đây và nhận họ làm con cái của Ngài?

— Bởi vì lão không muốn. Cháu tưởng ai muốn làm con của lão cũng được ư? Chỉ vì cháu thông minh tuần tú nhất làng nên mới được chọn.

Vi Da nhìn ông lão rồi lắc đầu nói:

— Cháu cũng đâu có hơn gì kẻ khác. Cháu chỉ là con của một ngư phủ thôi.

Ông lão chậm chạp đeo kính vào và cầm bút lông lên nói bằng giọng:

— Thế cũng được, lão đành không có con vậy.

Người đầy tớ ra dấu cho hai đứa bé theo gã ra ngoài. Gã xĩa xối:

— Tao chưa thấy ai ngốc hơn mày, ranh con ạ. Ông cụ là người rất tốt, ở đây mày sẽ có đủ mọi sự.

— Điều đó thì chưa chắc đâu.

Hai đứa bé ra khỏi cổng rồi băng đồi về trại. Sen Ái đang đứng đợi chúng trước nhà. Thấy hai cậu, cô bé hấp tấp chạy ra, hai tay áo Kimono rộng thùng thình phất phơ trong gió, tiếng guốc gỗ reo vui trên mặt đất. Cô bé reo to:

— A, anh Vi Da trở về, anh Vi Da trở về.

Vi Da đón cô bé trong vòng tay vào hôn một cái thật kêu lên khuôn mặt rạng rỡ. Lần đầu tiên trong đời, cậu bé thấy xúc động và an ủi vui cùng. Từ đây Sen Ái sẽ là nguồn vui trong đời cậu.

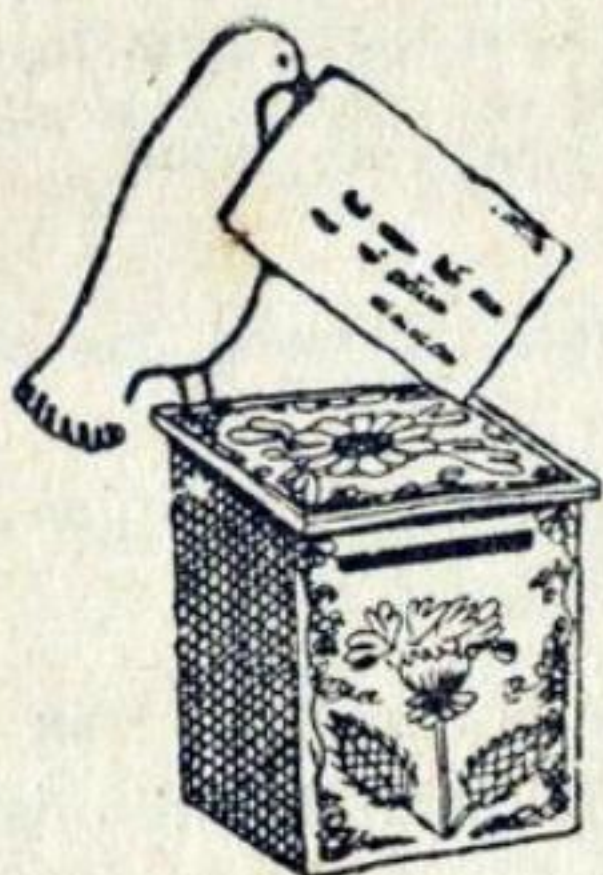
Trong phòng, bữa cơm trưa đã dọn sẵn. Cha Kiều Uy từ đồng ruộng trở về, lau sơ mình rồi cùng gia đình dùng cơm. Ông âu yếm nói với Vi Da:

— Cháu làm cho cả gia đình sung sướng lắm.

Me Kiều Uy cũng nói:

— Thím thấy sung sướng hơn bắt được vàng.

(còn 1 kỳ nữa)

BẠN ĐỌC

và Tuổi Hoa

— TRẦN HỮU NGHIÊM (Huế) :
Cảm ơn đã nhớ TH. Khi nào Vô
Cùng ra mắt cho biết sẽ giới thiệu.
Kỳ rồi Y.T. đến trễ nên không thu
xếp được nữa, thông cảm cho
Thân.

— MỘT ĐỘC GIẢ KHÔNG KÝ
TÊN (Sgòn) : Phục ông bạn nhớ
dai. Nhưng hơi khó tính đấy nhé !
Từ nay sẽ dễ ợt hơn. Còn truyện
tranh tùy thuộc nhiều vào kỹ thuật
của nhà làm kềm. Xin cảm ơn, và
lần sau ký tên giúp nhé.

— LÊ CÔNG SƠN (Phủ Thọ) :
Chúc em tìm được thật nhiều yêu
thương ở bạn bè và nơi ở mới. Các
đề tài em nêu đều hợp với TH.
Muốn có bài ở các số đặc biệt em
phải gửi ít nhất 1 tháng trước, tòa
soạn mới có thể thu xếp được.
Thương.

— TIÊN ĐÀI (Sgòn) : Rất tiếc,
vì bài tới khi số Giáng Sinh đã
làm xong, hơn nữa hơi « lớn » với
TH. Nhận xét của em có hơi chủ
quan đó. Có dịp ghé TS anh sẽ nói
rõ « tình trạng » đó để em hiểu.
Anh cảm ơn, và mong bài đều đặn
như đã hứa. Mến.

— NGUYỄN HOÀI MINH (Nha
Trang) : Việc trước tiên là em phải

viết, hay dở mặc kệ. Dần dần sẽ
quen và khá hơn. Có gì mà phải
« ước mơ » dữ vậy ? Ghi tên em
vào GĐTH rồi đó. Đã chuyển các
thư em đến các tác giả. Thương.

— MAI ÁNH TUYẾT (GĐH) :
Dọa khóc anh không sợ đâu nhé.
Muốn vào GĐTH phải cười, càng
cười to càng dễ. TN, Ng Th, hay
TH mỗi tờ có một lối đi riêng
nhưng mục đích vẫn là gửi tới các
em món ăn tinh thần lành mạnh.
Anh ViVi gửi lời cảm ơn em đó.
Thương.

— THU NGÀ (Pleiku) : Viết thư
cho TH mà em làm cứ như chuẩn
bị đánh sang Hạ Lào không bằng !
Thư em viết dễ thương lắm. Chừng
nào có tin chính thức về các kỳ
thi đó anh sẽ loan tin trên TH.
Nghe tin đồn làm gì, tin đồn nghe
qua rồi bỏ mà em. Thương.

— LÊ ĐỨC LỘC (Đà Lạt) : Anh
xin ghi nhận các ý kiến của em,
và cảm ơn. Kỹ thuật hình bìa phải
cả một bài mới cắt nghĩa tường
lập cho em được. Cảm ơn đã
tặng riêng anh mấy câu Dỵ Dỵ.
Gửi thêm nhé. Mến.

— ỐC TIÊU (Sgòn) : Bút hiệu

em dễ thương mà thư viết cũng khó ghét. Mấy chú thỏ của em chắc cũng tếu như em vậy? Hôm nào có thỏ con, em cho tòi soạn một chú nuôi cho vui của vui nhà nhé. Anh vừa nghe ViVi cho tạm ngưng lớp hội họa, vì anh ấy quá bận vào dịp cuối năm. Chị H.Hạnh đã dán hình em vào Album GĐTH rồi đó. Thương.

— NGUYỄN THƯƠNG — HUỆ MINH (N.Trang): Đã chuyển đề nghị của hai em đến anh Vi Vi. Muốn học nhạc em phải tìm một nhạc sĩ nhờ chỉ dẫn. Học bằng sách không thôi khó tiến lắm em à. Truyện cho TH em viết trên dưới 20 trang giấy học trò là vừa.

— V.T. THU HƯƠNG (Phan Thiết): Em đem bỏ rọ « nổi buồn » của em xong thấy xuống biển là xong chứ gì? Thư nhiều anh phải trả lời thư tự trước sau kẻo các em khác kiện anh chết. Chúc em sớm được trở lại Kontum để tiếp tục học hành. Mến.

— MIMOSA PHƯƠNG THẢO (Pleiku): Chú không biết làm thơ, dù là thơ Con Cóc, làm sao chỉ cho cháu được? Tha cho chú thư riêng nhé. Nhớ học bài, ngồi « tìm văn » hoài rồi cô giáo cho ăn thước kẻ đó.

— ANH NGUYỆT (Đà Lạt): Thư cháu không lạc đường đâu. Về Đồng Cổ Non Chú đã loan tin ở bìa 3 số trước rồi đó. Thành thực xin lỗi cô bé. Vui lòng chưa?

— ANH ĐÀO (GĐH): Đọc thư em mà anh cứ ngỡ mấy thầy Cảnh sát lấy khẩu súng, sợ quá! Anh biết « tự thuật » cái gì bây giờ? Thư trước anh đã chuyển cho chị Lệ Hằng. Mến.

— TRẦN VĂN NỘI (QT): Thông cảm tâm trạng của « linh mới to

te » lắm, vì anh đã từng ăn cơm cả mỗi tám tháng trường ở đó. Tuy nhiên, khi quen bạn quen chỗ rồi em sẽ gặp nhiều chuyện vui đáo để. Chúc em vui vẻ học tập. Mến.

— NGUYỄN KHƯƠNG MINH (Tân Thuận): Nếu buổi chiều mỗi ngày không rảnh, em có thể đến TS vào sáng Chủ Nhật, sẽ gặp anh. Bài chờ anh đọc đã mới trả lời được chứ. Thương.

— NGUYỄN HỮU QUANG (ĐNG): Hình cháu vẽ khá, cứ tiếp tục. Cháu có thể vẽ lớn hơn đề khi làm bản kèm thu nhỏ lại hình sẽ đẹp hơn. Mến.

— NGUYỄN BẠCH CHÂN (Sgòn): Cháu vào đó hỏi thăm TS Tuổi Hoa, họ sẽ hướng dẫn. Buổi chiều nào đó cháu ghé tòi soạn gặp chị H. Hạnh, chị sẽ cho cháu một tấm. Mến.

— MAI HẢO (V.Tàu): Nhất em rồi. Lần đầu tiên mới có một thư dọa...Cười, làm anh phải sợ mà trả lời ngay đây: Lớp Hội Họa đã tạm ngưng vì anh ViVi bận việc. Khi anh mở lại, anh sẽ loan tin. Hôm nào mới vào S.gòn học?

— NGUYỄN VĂN AN (Thị Nghè): Thư em anh nhận đủ cả hai. Đã chuyển tranh vẽ cho anh Vi Vi « giám định ». Mà em định vẽ... cái gì vậy?

— LẠC DƯƠNG (Đà Lạt): Anh chờ các truyện vui của em, nhiều càng tốt. Cười là liều thuốc bổ, mình sẽ làm bổ cho TH và đọc giả Tuổi Hoa chóng nhớn, hay ăn! Thương nhiều.

HÀ TĨNH

□ HÀ TÍNH □

✦ TRANG VY LÊN ĐƯỜNG.

Đầu tháng này lại thêm Trang Vy phải giã từ Tuổi Hoa đi « làm người nhớn ». Khi số báo này đến tay bạn đọc, có lẽ Trang Vy đang ắc-ê ca bài « Đường trường xa ... » ở Quang Trung.

Thay mặt các Dzic Dzắc khắp nơi, HT đã tiễn Trang Vy lên đường với lời chúc nhiều may mắn, luôn vui khỏe để làm tròn bổn phận trai thời loạn.

✦ CŨNG NHƯ KỶ TRƯỚC, XIN XUẤT CHIÊU NGAY TÚT XUÝT :

1 CHƯỞNG SỬ ĐỊA : Christophe Colomb, tức Kha Luân Bố, khám phá ra Châu Mỹ năm 1492. Khi lên bờ để thám hiểm đất mới, ông đặt cái gì lên đất Mỹ trước tiên ?

2 Một tốp áo dài trắng đi học về ghé Siêu thị mua kẹo chua ngọt mừng Noël. Các loại kẹo đều đồng giá, và tổng cộng tiền các cô chi ra là 203 đồng, tính cả thuế phân xuất quân binh, vì là kẹo nhập cảng. Các « cây toán » tính giùm : Có mấy cô bé hảo kẹo, và giá tiền mỗi món kẹo ? Được biết mỗi món kẹo giá không dưới 10 đồng.

Hết chỗ rồi, xin đỡ tạm hai chương. Vì báo Xuân phải hoàn tất trong năm, lời giải cho kỳ này sẽ đăng vào số Tàn niên — 195.

✦ PHÉP ĐỠ KỶ TRƯỚC (số 189)

1 — Vẫn là Úc-Đại-Lợi.

2 — Đề... hàm răng của cháu vào là tuyệt nhất.

3 — Không có ly tách nào trên khay, tài nổi gì ?

Tuy hơi xót ruột về sự lạm phát báo biểu kỳ này, nhưng cũng phải bái phục và cảm ơn 28 cao thủ dưới đây :

✦ Danh sách các em đáp trúng, sẽ được gửi tặng TH số 192 :

SGN/GDH : Trần Mỹ Hạnh — Vũ Quốc Bảo — Nguyễn văn Hóa — Phan Khương Thái — Trần văn Hội — Nguyễn T Mỹ Hạnh — Lê Thái Bình — Trần minh Thắng — Nguyễn chí Nam — Nguyễn Ngọc Phương — CHTN. Phụng Tiên — Trần T Hồng Nhung

CÁC NƠI : CHTN Mộng Trinh — Tống T. Kim Hoa — Lý Tú Thanh — Phạm Tiến Đạt — Nguyễn T Thanh Nữ — Trần Đức Lộc — Nguyễn Quân — Vũ Quang Ý — Đào Lê H. Hồng — Bùi Ngọc Dũng — Đặng thị Minh Nguyệt — Trần T Chi Lan — Nguyễn Đơn Hằng Hà Tạ thị Lan — Nguyễn Đăng Tuấn — Đào thị Tuyết.

● NGUYỄN THÁI HẢI

5.— GIÚP ĐỠ KẺ HOẠN NẠN

Sau cái chết đáng kính phục của bà Bồ Câu Bạch, đàn bồ câu được ông chủ đóng thêm cho một căn chuồng mới. Thế là từ nay, «chung cư» bồ câu trở nên khang trang, rộng rãi. Những cơn mưa đến, chúng không còn lo sợ tại hoặ xảy ra như trước nữa. Chúng đã có đủ chỗ trú mưa!

Nhưng đám bồ câu yên tâm thì các thú khác dưới đất, kể cả gia đình gà trong cái chuồng thấp lại bắt đầu lo ngại. Theo lời ông Lu Lu thì năm nào cũng vậy, cứ khi mùa mưa đến, vào khoảng thời gian có những cơn mưa thật lớn, khu xóm chung quanh bị nước tràn ứ đến ngập cả mặt đường. Ông chủ đã cho xây bờ ngăn nước chung quanh nhà, nền thì làm thật cao, muốn lên nhà trên phải bước qua mấy bậc xi măng. Nhưng bờ ngăn cũng thành vô ích khi lũ nước mở cuộc xâm lăng. Một đôi khi, chúng tràn vào ngõ do sự xúi dục của mấy

chiếc xe hơi chạy ngoài đường ngập nước. KHU VƯỜN HẠNH PHÚC thì lũ nước xâm lăng bằng cách chui xuống đất sâu, vượt qua bờ ngăn rồi ngoi lên vườn. Khi ấy thì khỏi nói, cả khu vườn như một cái ao khổng lồ.

Chiều xuống dần, nắng nhạt và trời đang xanh. Bỗng dưng bọn nắng trốn chạy, rồi từng đám mây đen cuộn cuộn trên không. Chúng bảo nhau:

— Anh em ta sẽ đổ hết nước xuống vùng này nghe! Giữ nước mãi bên mình, mỗi như cả tay!

Quốc gia kiến đen, quốc gia kiến đỏ nghe được những lời đó trước tiên, rủ nhau di cư. Mi Lu Anh hỏi một chú kiến:

— Sao hôm nay mấy bạn không trú ở chuồng gà mà leo tận đáy chuồng chim thế?

Chú Kiến đáp:

— Mi Lu Anh không biết đó chứ chúng tôi thì rành vụ này

lắm! Hôm nay trời mưa to lắm đấy! Không chừng ngập hết vườn cho coi!

Nói rồi, chú kiến hỏi hỏi theo các bạn di cư về phía chuồng chim. Mi Lu Anh đem chuyện kể cho ông Lu Lu nghe, ông Lu Lu bảo:

— Bọn kiến đã nói thế thì sẽ có mưa lớn thật rồi! Cháu đi gọi Mi Lu Em về ông bảo!

Mi Lu Anh lên nhà trên gọi Mi Lu Em, nhưng Mi Lu Em viện có bạn cùng cậu chủ nhỏ tiếp khách của cậu, nên nhắn Mi Lu Anh nói với ông Lu Lu rằng chừng nào bạn cậu chủ về, Mi Lu Em sẽ xuống. Ông Lu Lu nói:

— Nó bận việc hả? Thì thôi vậy. Thực ra cũng không có chuyện gì. Ông chỉ muốn dạy hai cháu ít điều: là khi nào nước bắt đầu ngập vào vườn, thì hai cháu phải chạy ngay vào hiên sau nhà trên mà trú...

— Thế còn ông Lu Lu? Nước ngập thì căn nhà gỗ này...?

— ...hắn là căn nhà gỗ bị ngập luôn rồi... Nhưng cháu chẳng phải lo, ông chủ sẽ không quên ông đâu, thế nào ông chủ cũng ra cời xích cho ông. Khi đó, ông sẽ vào với các cháu...

— Có thể thôi sao ông?

— Còn nữa chứ... Ở nơi hiên sau trú mưa, các cháu phải sốt sắng nếu thấy chung quanh mình, có bạn bè nào nguy ngập vì lũ

nước thì phải ra tay cứu giúp ngay, không được chần chừ...

Mi Lu Anh vâng dạ.

Rồi chỉ một lúc sau, mưa bắt đầu rơi. Mi Lu Anh lên thuật chuyện cho Mi Lu Em nghe. Lúc ấy, bạn của cậu chủ đã bị kẹt ở lại vì trời mưa lớn. Mi Lu Em vẫn phải ở lại. Mi Lu Anh lảng quăng chạy ra mưa chơi giỡn. Nhưng chỉ được một lúc là chú phải theo lời ông Lu Lu đến hiên sau trú mưa. Nước đã bắt đầu dâng ngập khu vườn. Ông chủ mặc áo mưa ra cời xích cho ông Lu Lu. Ông Lu Lu chưa vào hiên sau vội, còn đi dạo một vòng quanh khu vườn lợi nước lồm bồm để quan sát.

Nước cứ dâng lên. Ông Lu Lu bị ngập tới ngang bụng, phải vào hiên sau. Khi đó, nơi này đã có mặt Mi Lu Anh, gia đình gà (chuồng gà cũng đã bị ngập), Cô Miu Miu, một anh cóc tía, vài cậu ếch, nhái, một chú dế, một chú kỳ nhông. Cô Miu Miu thì quả là nhiều tính xấu (đề hôm nào rảnh rồi, tác giả xin dành một câu chuyện riêng về cô Miu Miu) nhưng có một điểm đáng khen: Cô xem vậy chứ rất quân tử! Đối với bọn ếch, nhái, dế... lúc thường mà gặp cô thì phải biết, Cô sẽ không tha mạng. Nhưng lúc mưa gió này, cô tỏ ra anh hùng, hiền khô!

Ông Lu Lu bước lên hiên sau

với thân hình ướt đẫm đúng lúc giữa mặt nước mênh mông có tiếng kêu cứu :

— Cứu tôi ! Cứu tôi...

Ông vội hướng về phía có tiếng kêu, chưa kịp nhận ra kẻ bị nạn thì «ùm» một tiếng, Mi Lu Anh đã nhảy xuống nước. Mực nước mấp mé hiên sau, nghĩa là cao quá đầu Mi Lu Anh, bởi thế, chú phải bơi lồm bồm về phía có tiếng kêu. Một chú Gián vừa ngoi vừa rên siết :

— Cứu tôi... Trời ơi ! Lạnh quá... Chết tôi mất...

Mi Lu Anh nói :

— Leo lên lưng tôi đi ..

Vào đến hiên sau. Cô Miu Miu đang nằm nhìn trời mưa, ngóc đầu dậy làm chú Gián đang rét run cũng phải đồ mồ hôi. Nhưng không sao, đã bảo là cô Miu Miu anh hùng lắm mà. Cô lại nằm trong tư thế cũ, gối đầu trên tay nhìn trời mưa rơi ào ạt.

Chú dễ chạy ra làm hồ hấp nhân tạo cho chú Gián. Ông Lu Lu phà hơi làm ấm con vật. Chỉ một lúc, Gián đã tỉnh táo hẳn. Chú cảm ơn các thú rồi rít.

Mi Lu Anh lại phải ra tay. Một chú Ếch con tuy đã leo lên được một mảnh ván trôi lênh bênh nơi mặt nước, nhưng bị lạnh run cầm cập kêu ầm ĩ. Ông Lu Lu lại phải phà hơi làm ấm cho chú bé. Tiếp

theo là năm anh em nhà Kiến đen nọ. Rồi một cô Bướm bay trời chết từ gốc vú sữa sang gốc nhãn, tới gần chuồng chim rồi sau cùng, tới hiên sau. Vừa đến nơi an toàn, cô ướt hết cánh, lại lên cơn đau tim bất ngờ, ngã phịch xuống nền bất tỉnh. Chú dễ lại phải hô hấp nhân tạo.

Cơn mưa ngớt dần. Nước rút bớt đi. Ông Lu Lu chạy vội ra vườn thăm hỏi các cây cối. Gốc vú sữa than thở :

— Suýt chút nữa bọn gió làm tôi gãy tay...

Đám bông mười giờ cổ ngóc đầu khỏi mặt nước đề thờ :

— Giời ơi ! Lạnh không biết sao mà tả...

Lũ cỏ xanh :

— Thế là bần hết mình mảy chúng tôi rồi... Lũ nước đi đến đâu là chở bọn đất bột đi đến đó...

Ông Lu Lu nói với cả bọn :

— Thôi, cứ rán đi ! Lâu lâu cũng phải chịu cực khổ một lần chứ cứ sống sung sướng mãi thì có gì là thú !

*

Tối hôm ấy, nơi sân cỏ còn bám đầy đất bột và rác rưởi, các thú họp nhau thuật lại chuyện trời mưa. Mi Lu Em than thở mình không được góp mặt nơi hiên sau. Nhưng bù lại, chú cũng cứu được một chú dế mèn suýt chết đuối nơi mặt nước đằng ngõ đi, ngang cửa ra vào phòng cậu chủ. Dế mèn cảm kích ơn cứu tử, xin kết nghĩa anh em với Mi Lu Em.

Ông Lu Lu vuốt râu cười ha hả :

— Thật là thích thú, sau cơn mưa, ai cũng có thêm vài người bạn mới...

Mi Lu Anh tiếp :

— Ấy cũng là nhờ tinh thần...

Mi Lu Em :

— ...cứu giúp kẻ hoạn nạn !

NGUYỄN THÁI HẢI

Giải đáp Ô Chữ kỳ trước :

NGANG :

- 1 — TRƯỜNG SƠN
- 6 — ONG
- 7 — NGOAN
- 10 — ĐA ĐA
- 11 — TOC
- 14 — HẢI HỒ
- 15 — NÓN
- 16 — CỬU LONG

DỌC :

- 1 — TRAI
- 2 — ƯƠNG
- 3 — SÔNG ĐUÔNG
- 4 — ƠN
- 5 — NGỰA
- 8 — ÔN ĐỜI
- 9 — BÒ
- 11 — TRÚC
- 12 — CHÁU
- 13 — NÔNG

PHÍA SAU NHÀ THỜ

(tiếp trang 11)

Không ai hiểu gì hết. Tại sao lại có ba người trong gian nhà đó. Nhà của lão Cả mà. Không ai hiểu gì hết, ngoại trừ Tuấn, Tuấn đang gục đầu vào hông nhà thờ khóc nức nở. Và tận trên cao ngất đỉnh nhà thờ, tượng Chúa Hải Đồng nhìn xuống hiền từ, bao dung.

BẢY

Sau đám cháy, gương mặt của Lão Cả Thọt càng dễ sợ hơn trước gấp chục lần. Làn da cháy nhúm nhúm trên hai gò má xám. Chiếc chân thọt càng thọt thêm và một

bàn tay co rút vì gân bị hỏng.

Tuy nhiên, người trong làng lấy làm ngạc nhiên khi thấy lũ trẻ bọn thằng Tuấn và nhất là hai đứa Bình và Ty cứ lân la ngồi nói chuyện, an ủi hoặc giúp đỡ lão quét dọn nhà thờ sau mỗi giờ tan học.

Người ta bảo nhau là Chúa đã thương xót đến kẻ khốn nạn. Nhưng không ai hiểu được rằng chính tâm hồn cao quý, đẹp đẽ của lão Cả Thọt đã cảm hóa được những đứa trẻ xấu, và giúp lão có được chút yên ủi trong quãng đời còn lại của mình.

KIM HẢI

TIN TỨC TUỔI HOA

● Tuổi Hoa vừa nhận được :

— Tuyển tập **NHỮNG TÌNH KHÚC THIÊN THU**. Thơ của Linh Thanh Thảo, in ronéo, Ngân Thông thực hiện.

— **NGỌC CHÂU ĐẢO** nguyên tác của H. De Vere Stacpoole. Bản Việt-ngữ của Hồng Diệp — do nhà Trí Đăng xuất bản và gởi tặng.

Xin thành thực cảm ơn các tác giả, nhà xuất bản và ân cần giới thiệu cùng bạn đọc.

● Thi phẩm nhận được :

Hứa Thiên Hương (ĐNG), Lê Bá Nguyên (PKU), Chu Đá (LK), Trần Hồ (SGN), Trần Cao Thắng (SGN), Nguyễn đình Thuần (NHT), Nhật hoài Ánh, Mai Hoạt (GDH), Lê hồng Thu (Bảo Lộc), Trần bình Minh (DL), Du Thanh (Sg), Nhã Anh, (ĐLAT), Võ văn Xuyên, Trần nhật Tân (TĐUC), Nguyễn Sáu (PKU), Vũ Tuấn (GĐN), Hoài Hạnh, (HHA), Trần Du (B.Đương) Hà thị Mộng Thúy (BD), Trần ngọc Phi (GDH), Thụy Đỗ, Song Ngọc Nhật Thụy (SGN), Vũ thị Hồng Thu (Chợ lớn).

● Bài nhận được :

Chu vũ Vinh, Tê Tê ơnh Đông, Nhóm Bê Ti, Nguyễn viễn Ngạn, Thụy Trang, Tôn Nữ Diệu Hoa, Ng BT, Năng Hạ, Nguyễn Thị Loan, Trần Huy Sao, Lê minh Lộc, Lương Trung Nhân, Du Ca, Kha Thụy Nhiên, Uyên Đoan, Xuân Lộc, Du Côn, Hà Nguyên, Mimosa Phương Thảo, Lý Thu, Hoàng Văn, Nguyễn đình Tuấn, Hồng Hạnh (2), Vũ Thụy Hà, Thụy Dao, Lạng Sơn, Phạm Ngã Dung, Minh Ngọc, Nguyễn Đình Diễm, Hồ Triệu Ngọc Diệp, Huỳnh văn Hiệp, Hứa Thiên Hương, Lê Huỳnh, Nóc Mây, Vũ Tuấn, Đặng Tấn Đức, Mai Hoạt, Đỗ thị Kim Thanh, Hứa Thiên Hương, Trần Cao Thắng, Chu Đá, Lê Bá Nguyên, Văn Văn, Mộng Ngọc Lý Phong, Đoàn Hữu Trung, Trần Nhật Tân, Võ văn Xuyên.

Nhà xuất bản TRÍ ĐĂNG vừa phát hành :

NHỮNG NGÀY CẠN SỮA

Tuyển tập truyện ngắn của **MINH QUÂN**

- Giải nhất truyện ngắn do Trung Tâm Văn Bút VN tổ chức năm 1964-1965.
- Tác giả quen thuộc của bạn đọc Tuổi Hoa.
- Tác phẩm đã được dịch ra Nhật-ngữ, Anh-ngữ và vừa được Trung Tâm Văn Hóa Thái Bình Dương (ASPAC) tuyển chọn vào mùa thu năm 1972.

Giấy phép số 5867/CDV/TT/BCI ngày 9-1-62
In tại nhà in riêng Tuổi Hoa

Giá : 40đ.

SỮA

MONT BLANC

*từ xứ non cao
trở về!*

Hãy dùng
MONT BLANC
để bồi bổ
sức khỏe

